

**Porin Metsästysseura ry:n julkaisema historiikki
seuran täyttäessä 120 vuotta.**

Porin Metsästysseura ry 120 vuotta

Sisällysluettelo

<i>Puheenjohtajan tervehdys</i>	5
<i>Seuran toimintaa vuosina 2001-2010</i>	
Metsästys	6
Metsästysalueet	6
Riistanhoito	7
Metsola	8
Kilpailutoiminta	9
Yhteistoiminta	13
Kenneltoiminta	13
Juhlavuoden tapahtumia	14
Toimihenkilöt ja jäsenistö	20
<i>Nuorten osio</i>	22
<i>Jahtimuistoja</i>	
Nälkälammilla	23
Tappisarvi	24
Kaato ja koppi	24
Pankkijahdissa	25
Hirvisumppu	26
Isolla kivellä	27
Lassin passi	28
Hirviä ja miehiä	29
Peurajahdissa	30
Kettujahdissa	31
Koiramuistoja	32
Varttitunnin pankkikäynti	33
Kaatohetkellä	35
Karhunevan homenokka	36
<i>Kokeita ja harrastusta</i>	
Koiramaista menoa	38
Metsästyskoirien jäljestämiskokeet	39
<i>Matkan varrelta</i>	
Poukko hirvenkaato kaverin nokan alta	40
Hirvikoiraksi kertalaakista	42
Metsästäjän tyttöystävä, vaimo ja äiti	43
Tuokiokuvia Paimenkiveltä	44
Ilta sorsajahdissa	46
<i>Valokuvat kertovat</i>	47
Kaipaus luontoon	62
<i>Päätössanat</i>	63
<i>Lüite</i>	
Jahti-lehti 4/2000, PMS 110 v	64

Puheenjohtajan tervehdys

Porin Metsästysseura ry. perustettiin vuonna 1890, jolloin Suomi oli Venäjän suuriruhtinaskunta ja olot muutenkin nykyisyydestä täysin poikkeavat. Seura on yksi vanhimpia vielä toimivia metsästysseuroja maassamme.

Porin Metsästysseuran vaiheista on tähän mennessä laadittu viisi historiikkiä. Seuran 100-vuotishistoriikki vuodelta 1990 sisältää myös kaikki aikaisemmat historiikit. Teoksen kokoamisesta vastasi silloinen puheenjohtaja Kalle Kyhä. Seuran toiminnasta kirjoitin lyhyen "minihistoriikin" vuonna 2000 seuran täyttäessä 110 vuotta ja se julkaistiin Jahti-lehden numerossa 4/2000.

Kuluneet kymmenen vuotta eivät ole riittäviä näin vanhan seuran osalta kovin laajan uuden historiikin kokoamiseen. Se kuitenkin on todettava, että niitä suuntaviivoja joita on asetettu vanhojen perinteiden tueksi, on viime vuosikymmenellä kohtuullisella menestyksellä jatkettu. Suhteet maanomistajiin ja muihin yhteistyötahoihin ovat edelleen asianmukaisessa kunnossa. Metsästysalueet on säilytetty ja seuran talouskin on tasapainossa. Vuosien kuluessa seuran jäseniltä on ilmennyt erityisosaamista siten, että jokaiseen tehtävään on löytynyt tekijänsä. Lämpimän kiitoksen ansaitsevat kaikki yhteistä asiaamme edistäneet. Tekemisen ohella monen myönteinen elämänsänsä ja toisten huomioiminen edustavat Porin Metsästysseuran henkeä parhaimmillaan. Metsästysseuran toiminnassahan on kyse hyvää mieltä tuottavasta vapaa-ajan harrastuksesta. Kun asiat ovat kunnossa on metsämiehen kevyt kulkea.

Pitkän taipaleen kulkija ei helposti kykene varautumaan muuttuviin olosuhteisiin eikä se aina ole mahdollistakaan. Antti Airio kirjoitti vuonna 1950 mm. seuraavaa: "Tulevaisuus ei erikoisemmin nyt näitä rivejä kirjoitettaessa näytä metsästysseura-aatteen kannalta lupaavalta. Riistasta vähitellen autioituneet metsät ja oudon hiljaisiksi käyneet lintukaislikot eivät ole omiaan houkuttelemaan työskentelyyn metsästysseurain toiminnan ylläpitämiseksi. Viime vuosina toteutettu maa-alojen jakaminen ja monet muut ainakin välillisesti vaikuttaneet seikat tuottavat suuria vaikeuksia metsästysseura-aatteen edelleen jatkamiselle." Ajan myötä tarpeellista apua kuitenkin löytyi ja riistaakin on taas kohtuullisesti. Vuosikymmenet muuttavat asioita, ja haasteita on otettava vastaan, kuten elämässä yleensäkin.

Nykyisin metsästysseuroja ja metsästäjiä kohtavat moninaiset uudet haasteet, joten työtä eri tahoilla varmasti riittää. Erityinen kiitos tässä yhteydessä Suomen Metsästäjäliiton ja Metsästäjien Keskusjärjestön tehtävissä työskenteleville.

*Pentti Vaalahti
puheenjohtaja*

*Porin Metsästysseura ry.
Johtokunta*

Tulilla. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Seuran toimintaa vuosina 2001-2010

Pentti Vaalahti

Metsästys

Eniten metsämiehiä kokoavana tapahtumana ovat viime vuosikymmenenä olleet hirvi- ja peurajahdit. Jahtiin on parhaimmillaan ilmoittautunut 28 jäsentä. Vaatimuksena täysvaltaiseen jahtiin on ollut metsästyskortti, aseenkantolupa ja voimassa oleva ammutakokeen suorituskortti. Ampumataito on tullut osoittaa vuosittain säilyneeksi. Nuoret jahtimiehenalut ovat päässeet vanhemman ohjauksessa tutustumaan jahtiin.

Peurajahdissa käytiin vielä vuosikymmenen alussa usein yhteisjahtina, mikä olikin mielenkiintoista. Kun jahtimiesten lukumäärä kasvoi vuosi vuodelta, siirryttiin ryhmäkohtaiseen metsästyseen. Kukin ryhmä hoiti myös peurojen ruokinan "omalla" alueellaan. Peurakanta kasvoi vähitellen, ja vuonna 2005 kaadettiin jo kahdeksan vasaa, yksi naaras ja kolme urosta. Kuusikoiden hakkuiden lisääntyttyä ja ilvesten tultua pysyvästi alueelle on pitänyt tyytyä pienempiin kaatomääriin. Peuranvasat ja orastanut kauriskanta on viime vuosina joutunut usein "parempiin suihin". Hirvijahdissa usein vasavoittoiset kaatomäärät ovat vaihdelleet vuosittain melkoisesti (5-23 kpl) pyyntilupien mukaan. Etenkin vuosikymmenen alussa hirvikanta oli vielä liian runsas ja jahdin jälkeen alueelle jäi parikymmentä hirveä. Viime vuosina talvikannaksi on jäänyt 10-15 hirveä arviomme mukaan. Hirvijahdit ovat kouliintuneen jahtiporukan kanssa onnistuneet nykyisin hyvin. Tärkeimpinä asioina pidän hyviä metsästyskoiria, sopivaa tehtäväjakoa ja hyvää yhteishenkeä. Takavuosilta kiitoksen ansaitsee erityisesti Antti Karvisen norjanharmaa Rambo ja melkein koko vuosikymmeneltä Sakari Mykrän

Metsästysalueet

Seuran nykyisin käyttämä metsästysalue sijaitsee karkeasti määriteltynä Noormarkunjoen ja Tyvi-joen välisellä alueella. Idässä vastassa ovat Iso-Lankko ja Haukijärvi, lännessä Iso-Invatna ja Nälkälampi. Osa vesialueista on käytössä sorsastukseen. Metsästysaluekartta on nähtävänä Metsolassa.

Maasto on kivikkoista moreeni-alueetta, mutta vesistöt antavat alueelle monipuolista vaihtelua. Kun opastin joskus Rolf Liliusta hirvijahdin aikaan ajokoirametsästyksen Haukijärven länsipuolelle, totesi Rolf: "Ai se on se alue missä hirvikään ei pääse kulkemaan jalkojaan katkaisematta". Rolf ilmeisesti tarkoitti, että hänen mielestään hirvi jahtiin varataan parhaimmat alueet.

Alue on pääosin metsäaluetta, viljeltyjä peltoja

Nilla ja Ari-Pekka Palmun Nipsu, suomenpystykorvia parhaimmillaan. Mainiona jälkikoira on viime vuodet toiminut Marko Taimen mäyräkoira Nita. Koirametsästyksessä toteutuu parhaiten perimmäinen jahtitapahtuma: mies ja koira riistaa pyytämässä.

Jänisjahdissa on käyty sitkeästi vuosi vuodelta, vaikka koetoiminta omilla ajokoirilla on olosuhteiden pakosta valitettavasti jäänyt. Seuran jäsenillä on nykyisin neljä suomenajokoiraa ja kaksi beaglea. Suden jäljet alueella silloin tällöin eivät ajokoiramiestä erityisemmin viehätä, kun koiria on jo muualla joutunut susien ruuaksi.

Yhteisiä kettujahtejakin on pidetty, mistä muisteluja jäljenpästä. Sitkein ketunpyytäjä seuran alueella lienee ollut Rauno Peltola. Yhteistoimintasopimus naapuriseuran kanssa on auttanut osaltaan kettukannan vähentämisessä. Supikoirien vähentäminen on parhaiten onnistunut Sakari Mykrältä. Nilla oli pistämätön myös supien pyynnissä.

Euroopanmajavan metsästys on antanut mielenkiintoisen lisän metsästysmahdollisuuksiin. Haittapuolena ovat metsävahingot. Palvattua majavaa on maisteltu erikoisuutena kolmasti maanomistajien juhlistakin, ja maku on todettu varsin hyväksi.

Metsäkanalintujen kannat ovat varsin rajalliset, mutta antavat kuitenkin riittävät mahdollisuudet koiralla metsästykseseen. Vesilintujen metsästyksen on sopivasti mahdollista ja saalistakin on saatu.

on melko vähän. Maasto on varsinkin hirvien suosimaa sekä kesäisin että talvehtimisalueena. Talvehtiminen on erityisesti Pietilän kulmalla ollut jatkuva harmi hirvivahinkojen muodossa.

Metsästykseseen vuokratuista alueista laajin on A. Ahlström Oy:n omistama alue, sitten UPM Kymmene Oyj:n alue ja yksityisiä maanomistajia on jo lähes sata, joiden omistamat alueet kattavat kokonaisuudesta lähes puolet. Yhteensä vuokrattua aluetta on runsaat 3000 ha. Käytännön metsästystä on jo pitkään harjoitettu hyvissä olosuhteissa, kun naapuriseurojen kanssa laadittiin sopimukset kaikki osapuolet tasapuolisesti huomioiden.

Maanomistajille tässäkin yhteydessä kiitos siitä, että olemme saaneet harrastustamme toteuttaa.

Riistanhoito

Seuran metsästysalueelle on nykyisin kylvetty kolme riistapeltoa: Jouko Rajalan pelto Invatnassa, Timo Lehtikankaan pelto etelässä ja Kuuskoskenlahden riistapelto A. Ahlström Oy:n omistamalla maalla. Pääasiassa on kylvetty kauraa ja rehurapsia. Myös rehunaurista ja ruista on käytetty saatuvuuden mukaan. Kauraruokinta katoksista auttaa ruokinnassa pakkasten tultua. Riistanhoito on tapahtunut pääasiassa talkoona ja lahjoituksina, joten se ei ole "rasittanut" seuran taloutta.

Nuolukiviä on viime vuosina ollut kymmenessä kohteessa. Lisäksi matalalle sijoitettuja nuolukiviä on peurojen ruokintapisteissä. Lisääntyneen peurakannan huomasivat myös ilvekset ilmaantuaan pysyvämmiin alueelle viitisen vuotta sitten. Jäniskanta on säilynyt tyydyttävänä muuttuvissa oloissa.

Metsien uudistushakkuut ovat viime vuosikymmeninä muuttaneet alueita ja tuoneet ruokaa varsinkin hirvieläimille. Toisaalta esimerkiksi peurat tarvitsevat riittävän vanhoja tiheitä kuusikoita viihtyäkseen alueella myös talvisaikaan. Kuten tiedetään, riistakannan vaihtelut johtuvat lajeittain monestakin eri asiasta, mihin riistanhoidollakaan ei aina voi ratkaisevasti vaikuttaa.

*Porkkanat maistuvat peuroille.
Kuva: Pentti Vaalahti*

Riistapelto hyvässä kasvussa Sirpa ja Timo Lehtikankaan mailla. Kuva: Pentti Vaalahti

Metsola

Seuran metsästysmajalla Metsolassa saa tuntea seuran pitkään historiaan jo pelkästään rakennuksen ja sisustukseen käytetyn esineistön perusteella. Ainakin kaikki ajokoiramiehet muistavat hienon liitupiirroksen V.E. Tammelinin Hurtig-ajokoirasta ja Tammelinin kuvan molempine kantakoirineen (Hurtig ja Trissan).

Metsola on ollut jäsenten käytössä entiseen tapaan metsästys- ym. retkillään. Vuosittain on myös järjestetty jahtikauden päättäjäiset maaliskuun ensimmäisenä lauantaina. Sauna, hirvikeitto ja harmiton kortinpeluu jutustelun lomassa ovat tämän tilaisuuden antia.

Seuran jäsenille ja heidän perheilleen tarkoitettuna Metsolapäivän vietto herätettiin taas pitkän tauon jälkeen henkiin vuonna 2006 Metsolan täyttäessä 70 vuotta. Jari Tenhunen ja Kari Kujanpää olivatkin järjestäneet tilaisuuteen hyvän tarjoulun ja hauskat kilpailut. Viime vuosina tilaisuus on pidetty pienimuotoisempana, tarkoituksena tavata uusia ja vanhoja tuttavii ilman sen suurempaa järjestelyvelvoitetta kenellekään.

Maanomistajien juhlat on järjestetty Metsolassa joka toinen vuosi. Viimeksi tilaisuuteen osallistui yli 50 henkilöä. Juhla on järjestetty kesäkuussa ja tilauksessa on ollut kaunis ilma, kun kaikki vieraat eivät yhtäaikaan mahdu sisälle rakennukseen. Juhlamestarina eli ruokailun järjestäjänä on toiminut ansiokkaasti Pentti Saikonen. Erik Westergård on nuorempana ollut oppia saamassa.

Vuosittain Metsolan kunnossapidossa on suoritettu ainakin maalaus- ja siivoustöitä sekä polttopuutalkoot. Siellä Jouko Rajala traktoreineen on ollut aina porukan avainhenkilö samoin kuin kaadettujen hirvien kuljetuksissa vaikeassa maastossa. Pysäköintialuetta on laajennettu riittäväksi, ja saunan tie on Joukon ansiosta perusparannettu. Kari on järjestänyt nuotiopaikan korjauksen ja Jouko lahjoittanut haapaiset istuinpenkit. Eriyisen huolenpidon kohteena Metsola on ollut Olli Lehtisen toimiessa Metsolajaoston vetäjänä. Sähkölasku laski roimasti ja siisteys majalla on ollut hyvää luokkaa, samoin hirvisuulilla jahdin alkaessa. Hyvä esimerkki tarttuu muihinkin rakennusten käyttäjiin.

Metsolan kattoa korjattiin viimeksi myrskyvahingon jäljiltä vuonna 2009 lipputangon kaaduttua katolle. Lipputangon uusivat Jari Tenhunen ja Kari Kujanpää. Veikko Humalsaari sai sopivan haarapuun vinttakaivon korjaukseen. Jari Tenhunen ja Kari Kujanpää hankkivat kääntyvän kiinnityksen jalustaan, joten haarapuun vaihto on tulevaisuudessa aikaisempaa helpompi tehtävä. Jari ja Kari puhdistivat ja maalasivat lisäksi verannan katon. Petri Huru, Jouko Rajala ja Olli Lehtinen uusivat kaivon suojakannen laudoituksen. Hannu Takala ja Ari Pietilä valmistivat hirvisuuliin uuden työtason.

Iso-Löytyn länsiosan vesialue, noin 0,9 ha Metsolan edustalla on liitetty seuran omistamaan Levola-nimiseen kiinteistöön minkä kokonaispinta-ala on nykyisin 7,82 hehtaaria.

Metsola keväällä 2009. Kuva: Pentti Vaalahti

Kilpailutoiminta

Seura on järjestänyt jäsenille ampumakilpailuja vuosittain sekä haulikko-, hirvi- että pienoiskivääriammunnassa. Haulikkoammunnassa on kilpailtu 10 ja 15 kiekon tuloksesta ja hirven osalta perinteisen 3+3 sekä 4+6 laukauksen kilpailuna. Pienoiskiväärikilpailu on ammuttu 25 metrin matkalta 10 laukauksen kilpailuna. Ampumaharjoituksissa ovat ahkerimmin käyneet Risto Raunio ja Veikko Humalsaari, hyvänä esimerkkinä meille muille jäsenille.

Vuosittain on kilpailtu Rudanmaan Metsästysseuran kanssa 3+3 laukauksen hirviammunnassa. Vuonna 2008 kisaa laajennettiin kolmen seuran kilpailuksi Kullaan metsästysseuran kanssa. Järjestelyvuoro sovittiin kullekin seuralle vuodeksi kerrallaan ja ampumaradan varauksen lupautui

hoitamaan Rudanmaan Metsästysseura. Kilpailussa lasketaan kunkin seuran viiden parhaan ampujan tulos yhteen seuran pistemääräksi. Saa-vutimme ensimmäisessä kolmen seuran kisassa voiton ja PMS:n joukkueessa onnistui Martti Vaalahti ampumaan tällä kertaa seuramme parhaan tuloksen. Voitto olikin tarpeen, kun Rudanmaan metsästysseura takavuosina voitti kaikki ammunnat. Mukavia tapaamisia ampumakisat ovat silti aina olleet aikaisemminkin naapurin voitoista huolimatta.

Haulikkoammunta Noormarkun ampumaradalla ei enää ole mahdollista, mutta vuonna 2009 saatiin mahdollisuus käyttää siihen tarkoitukseen Pomarkun ampumarataa.

Ampumakilpailujen tulokset ovat vuosittain muodostuneet seuraaviksi kolmen parhaan ampujan osalta:

Vuosi 2001

Haulikko 10 laukausta

1. Soimola Altti	10
2. Vaalahti Pentti	9
3. Humalsaari Veikko	8
Takala Hannu	8

Haulikko 15 laukausta

1. Soimola Altti	12
2. Vaalahti Pentti	12
3. Takala Hannu	10
Pietilä Ari	10

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Palmu Ari-Pekka	67
2. Vaalahti Pentti	58
3. Takala Hannu	54
Soimola Altti	54

Hirvi 3+3 laukausta

1. Soimola Altti	53
2. Humalsaari Veikko	52
3. Palmu Ari-Pekka	52

Hirvi 4+6 laukausta

1. Soimola Altti	84
2. Vaalahti Pentti	76
3. Takala Hannu	60

Vuosi 2002

Haulikko 10 laukausta

1. Humalsaari Veikko	9
2. Vaalahti Pentti	7
3. Rajala Jouko	7

Haulikko 15 laukausta

1. Humalsaari Veikko	11
2. Kujanpää Kari	10
3. Takala Hannu	9

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Palmu Ari-Pekka	67
2. Taimi Marko	54
3. Humalsaari Veikko	47

Hirvi 3+3 laukausta

1. Vaalahti Pentti	54
2. Soimola Altti	50
3. Humalsaari Veikko	46

Hirvi 4+6 laukausta

1. Palmu Ari-Pekka	67
2. Taimi Marko	54
3. Humalsaari Veikko	47

Vuosi 2003

Haulikko 10 laukausta

1. Vaalahti Pentti	8
2. Pietilä Ari	8
3. Humalsaari Veikko	8

Haulikko 15 laukausta

1. Westergård Ari	12
2. Takala Hannu	11
3. Vaalahti Pentti	9

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Palmu Ari-Pekka	73
2. Tenhunen Jari	54
3. Taimi Marko	53

Hirvi 3+3 laukausta

1. Vaalahti Pentti	53
2. Taimi Marko	45
3. Soimola Altti	44
Palmu Ari-Pekka	44
Tenhunen Jari	44

Hirvi 4+6 laukausta

1. Humalsaari Veikko	71
2. Raunio Risto	50
3. Nieminen Lassi	48

Vuosi 2004

Haulikko 10 laukausta

1. Humalsaari Veikko	10
2. Mykrä Sakari	10
3. Vaalahti Pentti	9

Hirvi 3+3 laukausta

1. Humalsaari Veikko	53
2. Taimi Marko	44
3. Tenhunen Jari	44

Haulikko 15 laukausta

1. Humalsaari Veikko	11
2. Vaalahti Pentti	11
3. Glas Sampsa	8

Hirvi 4+6 laukausta

1. Glas Sampsa	83
2. Vaalahti Pentti	83
3. Takala Hannu	80

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Taimi Marko	55
2. Glas Sampsa	48
3. Humalsaari Veikko	47

Vuosi 2005

Haulikko 10 laukausta

1. Westergård Ari	9
2. Humalsaari Veikko	9
3. Takala Hannu	9

Hirvi 3+3 laukausta

1. Taimi Marko	50
2. Takala Hannu	49
3. Vaalahti Pentti	45
Glas Sampsa	45

Haulikko 15 laukausta

1. Westergård Ari	12
2. Humalsaari Veikko	12
3. Takala Hannu	11

Hirvi 4+6 laukausta

1. Taimi Marko	82
2. Glas Sampsa	76
3. Soimola Altti	75

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Vaalahti Pentti	63
2. Palmu Ari-Pekka	52
3. Glas Sampsa	51

Vuosi 2006

Haulikko 10 laukausta

1. Takala Hannu	10
2. Glas Sampsa	9
3. Humalsaari Veikko	8
Pietilä Ari	8

Hirvi 3+3 laukausta

1. Humalsaari Veikko	47
2. Taimi Marko	46
3. Glas Sampsa	45

Haulikko 15 laukausta

1. Takala Hannu	12
2. Mykrä Sakari	10
3. Humalsaari Veikko	8

Hirvi 4+6 laukausta

1. Mykrä Sakari	79
2. Vaalahti Pentti	76
3. Takala Hannu	68

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Vaalahti Pentti	44
2. Taimi Marko	43
3. Takala Hannu	33

Vuosi 2007

Haulikko 10 laukausta

1. Takala Hannu	
2. Rajala Jouko	
3. Vaalahti Pentti	

Hirvi 3+3 laukausta

1. Humalsaari Veikko	52
2. Karvinen Jaakko	45
3. Tenhunen Jari	40

Haulikko 15 laukausta

1. Takala Hannu	
2. Rajala Jouko	
3. Vaalahti Pentti	

Hirvi 4+6 laukausta

1. Humalsaari Veikko	77
2. Vaalahti Pentti	70
3. Glas Sampsa	68

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Huru Petri	44
2. Palmu Ari-Pekka	42
3. Glas Sampsa	41

Vuosi 2008

Haulikko 5 laukausta

1. Vaalahti Pentti	4
2. Myllymäki Sakari	3
3. Huru Petri	3

Hirvi 3+3 laukausta

1. Kujanpää Kari	47
2. Vaalahti Pentti	46
3. Takala Hannu	44

Haulikko 9 laukausta

1. Huru Petri	6
2. Vaalahti Pentti	6
3. Myllymäki Sakari	4

Hirvi 4+6 laukausta

1. Soimola Altti	83
2. Takala Hannu	83
3. Tenhunen Jari	80

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Taimi Marko	59
2. Huru Petri	50
3. Palmu Ari-Pekka	41

Vuosi 2009

Haulikko 10 laukausta

1. Mykrä Sakari	8
2. Takala Hannu	7
3. Raunio Risto	6
Glas Sampsa	6

Haulikko 15 laukausta

1. Huru Petri	9
2. Takala Hannu	8
3. Vaalahti Pentti	8

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Soimola Altti	53
2. Glas Sampsa	51
3. Takala Hannu	47

Hirvi 3+3 laukausta

1. Soimola Altti	52
2. Glas Sampsa	48
3. Vaalahti Pentti	47

Hirvi 4+6 laukausta

1. Huru Petri	81
2. Soimola Altti	72
3. Tenhunen Jari	69

Vuosi 2010

Haulikko 10 laukausta

1. Glas Sampsa	8
2. Huru Petri	7
3. Vaalahti Pentti	6

Haulikko 15 laukausta

1. Huru Petri	10
2. Glas Sampsa	8
3. Vaalahti Pentti	7

Pienoiskivääri 10 laukausta

1. Glas Sampsa	52
2. Vaalahti Pentti	48
3. Huru Petri	37

Hirvi 3+3 laukausta

1. Glas Sampsa	51
2. Takala Hannu	45
3. Palmu Ari-Pekka	41

Hirvi 4+6 laukausta

1. Glas Sampsa	79
2. Palmu Ari-Pekka	73
3. Tenhunen Jari	70

Haulikkokisa Pomarkun ampumaradalla vuonna 2009. Kuvasa Hannu Takala, Veikko Humalsaari, Pentti Vaalahti, Petri Huru ja Risto Raunio sekä edessä Sampsa Glas ja Onni Glas. Kuvasta puuttuu Sakari Mykrä. Kuva: Pomarkun Ms

Kolmen seuran hirviammuntakilpailut, 3+3 laukausta

Vuosi 2008 (Viiden parhaan ampujan tulos)

Porin Ms:n joukkue

Martti Vaalahti	54
Veikko Humalsaari	49
Sakari Mykrä	45
Pentti Vaalahti	44
Petri Huru	37
yht.	229

Kullaan Ms:n joukkue

Tenho Kippo	51
Helena Vähä-Krekula	48
Tuomas Vähä-Krekula	43
Eero Mäkinen	40
Pertti Mäkinen	38
yht.	220

Rudanmaan Ms:n joukkue

Hannu Puumala	55
Timo Lehtikangas	49
Kari Ruisniemi	39
Mauno Kalajoki	38
Jarno Alitalo	37
yht.	218

Vuosi 2009 (Viiden parhaan ampujan tulos)

Porin Ms:n joukkue

Sampsas Glas	47
Marko Taimi	46
Pentti Vaalahti	43
Martti Vaalahti	39
Jaakko Karvinen	39
(Petri Huru myös 39 p.)	
yht.	214

Kullaan Ms:n joukkue

Sauli Norolahti	45
Kalevi Marjamäki	44
Niklas Ulenius	42
Pentti Mäkinen	42
Tenho Kippo	40
yht.	213

Rudanmaan Ms:n joukkue

Matti Puumala	51
Hannu Puumala	50
Timo Lehtikangas	38
Lasse Kiekara	38
Kari Ruisniemi	24
yht.	201

Vuosi 2010 (Viiden parhaan ampujan tulos)

Porin Ms:n joukkue

Pentti Vaalahti	43
Hannu Takala	42
Marko Taimi	40
Sampsas Glas	39
Veikko Humalsaari	37
yht.	201

Kullaan Ms:n joukkue

Veijo Perä-Takala	43
Pertti Mäkinen	35
Eero Mäkinen	34
Kalevi Marjamäki	32
Arto Vastamäki	29
yht.	173

Rudanmaan Ms:n joukkue

Hannu Puumala	53
Kari Ruisniemi	47
Matti Puumala	46
Mauri Lindfors	45
Mauno Kalajoki	39
yht.	230

Kolmen seuran ampumakilpailut Noormarkun ampumaradalla vuonna 2009. Kuva: Pentti Vaalahti

Yhteistoiminta

Riistanhoitoyhdistyksen alueella metsästysseurojen yhteistoiminta on viime vuosikymmenelläkin sujunut hyvin. Hirvieläinten ja majavien pyyntiluvat on jo pitkään haettu yhteislupana. Ennen pyyntilupahakemuksen jättämistä on osallistuttu RHY:n järjestämään sidosryhmien keskustelutilaisuuteen hirvien verotuksen suuntaviivoista. PMS on vuosittain järjestänyt yleisen hirviammuntakokeen suoritustilaisuuden ampumaradalla kuten muutkin alueen metsästysseurat.

Naapuriseurat ovat täyttäneet tasavuotia ja PMS huomioi juhlat asianmukaisella tavalla. Vuonna 2005 Noormarkun Erämiehet täytti 60 vuotta ja Kullaan Metsästysseura 80 vuotta sekä vuonna 2006 täytti Rudanmaan Metsästysseura 60 vuotta. Rudanmaan ja Kullaan metsästysseurojen kanssa järjestettiin viimeksi kolmen seuran ampu-makilpailut. Koko vuosikymmen on hirviammun-nassa kilpailtu vuosittain Rudanmaan Ms:n kanssa. Yhteisjahtina RMS:n kanssa kaadettiin kaksi ns. pankkihirvivasaa ampumaradan tarpeisiin vuonna 2008. Porin Metsästysseura kaatoi jo aiemmin syksyllä yhden pankkivasan samaan tar-koitukseen.

Porin ja Rudanmaan metsästysseurojen johtokun-tien edustajat ovat vierailleet seurojen majoilla. Timo Lehtikangas on pitkään toiminut myös riis-tanhoitoyhdistyksen johtokunnassa. Timo on elä-mänmyönteisenä ja energisenä ihmisenä antanut yleisestikin merkittävän panoksen yhteistoimin-nan ja metsästyksen hyväksi.

Maanomistajien kanssa yhteistoimintaa on jo kym-

menen vuotta hoitanut varsinkin Lassi Nieminen maanvuokraajaoston vetäjänä. Maanomistajien juhla on järjestetty Metsolassa joka toinen vuosi, ja myönteistä palautetta järjestelyistä on saatu. Noormarkun sotaveteraanit ovat vierailleet kevät-retkellä kolme kertaa.

Yhteistoimintaan voidaan viime vuosikymmenel-tä lukea myös seuran varainhankinta: Neljän yh-distyksen järjestämät koiranäyttelyt, pysäköin-nin järjestäminen Jazzien aikana Herralahdessa kaupungin osoittamalla tavalla ja rallitapahtu-mien talkootyöt. Kaikki erillisen jutun arvoisia ta-pahtumia.

Yhteistoiminta ja tiedottaminen on tärkeää myös seuran jäsenten kesken. Tiedon puute ja kaikki inhimilliset heikkoudet yhdessä saattavat yhdis-tystoiminnassa johtaa muutoin yhteisen päämää-rän hämärtymiseen. Käytettävissä olevat voima-varat ja tulevaisuuden näkymien on oltava kaik-kien tiedossa. Vuosikymmen sitten aloitetun käy-tännön mukaan on Porin Metsästysseuran vo-sikokouksessa esitetty seuran toiminnan ja talou-den raamitus aina viiden vuoden tähtäimellä eteenpäin, vaikka seuran säännöt eivät sitä edel-lytäkään. Pikkutarkasti ei suunnitelmia kuiten-kaan voi laatia eikä sellaiseen rasitukseen ole syytäkään ryhtyä. Tarkoituksena on ollut tauluk-komuodossa jakaa tietoa toiminnan ja kustan-nusten yhteydestä eri vuosina. Toiminnan jat-kuminen muuttuvissakin tilanteissa on siten varmemmalla pohjalla. Säästöön on saatu varoja pahan päivän varalle ja kaikki ovat tietoisia tilan-teesta.

Kenneltoiminta

Seura on osallistunut koiranäyttelyiden järjestämi-seen kuluneena vuosikymmenenä kolme kertaa. Järjestävinä seuroina ovat olleet Porin Metsästys-seura, Porin Kennelkerho, Porin Palveluskoirakerho ja Satakunnan Dreeverikerho jo 30 vuotta kestäneen yhteistyön merkeissä. Porin Metsästys-seuran osalta päävastuun ovat kantaneet Kari Ku-janpää kolmasti näyttelytoimikunnan puheenjoh-tajana ja Marko Taimi sihteerinä ja toimistopääl-likkönä. Talkooväkeä on näyttelypäivinä ollut tois-takymmentä henkeä PMS:n osalta. Uusien vaati-musten vuoksi järjestyksenvalvojan tutkinnon ovat näyttelyitä varten suorittaneet Lassi Nieminen, Samps Glas ja Pentti Vaalahti.

Ajokokeita seura ei enää nykyoloissa ole onnistu-nut järjestämään. Koiria ei yleensä ole tulossa ko-keisiin tarpeeksi. Kalle Kyhä on kuitenkin toiminut ylituomaritehtävissä viime vuosina. Tuomarikoulutusta on viimeksi järjestetty Metsolas-sa Auvo Uusitalon toimiessa kouluttajana

vuonna 2004. Dreeverien ajokokeen keskuspaikak-si Metsola varattiin vuonna 2003. Marko Taimi on järjestänyt Metsolan maastoihin metsästyskoirien jäljestyksoikeudet vuosina 2002 ja 2003.

Suomenajokoirakerhän laidalla.
Kuva: Pentti Vaalahti

Juhlavuoden tapahtumia

Porin Metsästysseuran juhlavuoden vuosikokous pidettiin lauantaina 30.1.2010 Porin Suomalaisella Klubilla. Läsnä oli 31 seuran jäsentä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Sakari Myllymäki ja sihteerinä Ari-Pekka Palmu.

Seuran toimintakertomuksessa vuodelta 2009 todettiin m.m. varainhankinta talkootapahtumisissa, seuran viimeisimmän historiikin laatiminen, seuran logon uusiminen painokelpoiseen muotoon sekä uusien jäsen-, kunniajäsen- ja hihamerkkien hankinta. Seuran tilinpäätös osoitti runsaat 500 euron ylijäämää, mikä tyytyväisyydellä todettiin. Vuosikokous valitsi yksimielisesti entisen johtokunnan jatkamaan myös vuonna 2010.

Ampumakilpailujen palkinnot jaettiin vuosikokouksessa saavutettujen tulosten mukaisesti. Muut kiertopalkinnot jaettiin ansiotuneille jäsenille seuraavasti: Muistojen Malja: Olli Lehtinen, Muistojen kultainen Malja: Sakari Mykrä, Pentin Pytty, jo täyteen kaiverrettuna omaksi: Mari ja Martti Vaalahti, Hirvimalja: Ari-Pekka Palmu, Vuoden Riistanhoitaja: Jouko Rajala, Veikon lautanen: Hannu Takala, FN-Pokaali: Sampsa Glas. Jouko Rajalan ansioksi todettiin lisäksi suurin urakka rallitalkootyössä.

Vuosikokous kutsui uudeksi kunniajäseneksi Antti Karvisen. Antti tunnetaan pitkäaikaisena johtokunnan jäsenenä ja sihteerinä, hyvien metsästyskoirien kasvattajana ja taitavana metsästäjänä. Pentti Vaalahti kutsuttiin seuran kunniajäseneksi ja kunniapuheenjohtajaksi merkittävistä ansioistaan eri tehtävissä jo 36 vuotta yhtäjaksoisesti kestäneen johtokuntatyön aikana. Tehtäviin on kuulunut eri aikoina m.m. sihteerin, varapuheenjohtajan ja puheenjohtajan tehtävät sekä lisäksi jahtipäällikkönä toimiminen 34 vuoden ajan.

Vuosikokouksen jälkeen kutsuvieraat ja seuran jäsenet puolisoineen viettivät yhteisen juhlaillan. Pentti Vaalahden sekä Suomen Metsästäjäliiton toiminnanjohtajan Panu Hiidenmiehen puheenvuorojen jälkeen Panu Hiidenmies ja liiton Satakunnan piirin puheenjohtaja Timo Lähdekorpi luovuttivat liiton ansiomerkit tunnustuksena menestyksellisestä toiminnasta. Kultainen ansiomerkki luovutettiin Pentti Vaalاهدelle ja hopeiset ansiomerkit Timo Lehtikankaalle ja Ari-Pekka Palmulle. Satakunnan Kennelpiirin puheenjohtaja Pentti Vanhahonko ja sihteerirahastonhoitaja Kimmo Vesanto luovuttivat kultaisen ansiomerkkin Kari Kujanpäälle merkittävistä asioista mm. näyttelytoimikuntien puheenjohtajana.

Porin Metsästysseuran ansiokirjat pitkäaikaisesta ansiokkaasta toiminnasta seuran hyväksi luovutettiin seuraaville: Jari Tenhunen, Ari-Pekka Palmu, Lassi Nieminen, Marko Taimi ja Ari Pietilä. Jari Tenhunen on elämänmyönteisenä ja tehokkaana rahastonhoitajana ja varapuheenjohtajana antanut merkittävän panoksen seuran toimintaan. Ari-Pekka Palmu on seuran pitkäaikainen sihteeri, taitava metsästäjä, luonnon tuntilija, valokuvaaja ja erinomaisten metsästyskoirien kasvattaja. Lassi Nieminen on seuran peruspositiivinen maanvuokra-asioiden hoitaja ja siten seuran selkäranka. Marko Taimi tunnetaan erinomaisena metsästäjänä ja koiramiehenä, jäljestämiskokeiden järjestäjänä ja koiranäyttelyiden sihteerinä ja toimistopäällikkönä. Ari Pietilä on pitkäaikainen johtokunnan jäsen, vakaa vara- jahtipäällikkö ja ansiotunut talkootöiden tekijä. Rouvien kunniakirja luovutettiin Sirpa Tenhuselle pitkäaikaisesta seuran kirjanpidon hoitamisesta kiitettävällä tavalla ja Mari Vaalاهدelle ojennettiin Pentin Pytty ja kiitokset historiikin hyvin suoritetusta taitotyöstä.

120-vuotisjuhlailla vietettiin hyvän ruuan ja tanssin merkeissä mukavassa seurassa. Kuva: Sakari Mykrä

Porin Metsästysseuran johtokunta 2010

Edessä vasemmalta sihteri Ari-Pekka Palmu, puheenjohtaja Pentti Vaalahti, varapuheenjohtaja ja rahastonhoitaja Jari Tenhunen. Takana vas. Kari Kujanpää, Martti Vaalahti, Jouko Rajala ja Ari Pietilä.

Suomen Metsästäjäliiton toiminnanjohtaja Panu Hiidenmies ja Suomen Metsästäjäliiton Satakunnan piirin puheenjohtaja Timo Lähdekorpi luovuttavat liiton ansiomerkit:

Kultainen ansiomerkki: Pentti Vaalahti

Hopeinen ansiomerkki: Ari-Pekka Palmu

Hopeinen ansiomerkki: Timo Lehtikangas

Satakunnan Kennelpiirin puheenjohtaja Pentti Vanhahonko ja sihteri-rahastonhoitaja Kimmo Vesanto luovuttavat kultaisen ansiomerkin Kari Kujanpäälle.

Kunniakirjojen ja kiertopalkintojen saajat vuonna 2010:

*Kunniajäseneksi ja kunniapuheenjohtajaksi:
Pentti Vaalahti*

Kunniajäseneksi: Antti Karvinen

Kunniakirja: Jari Tenhunen

Kunniakirja: Ari-Pekka Palmu

Kunniakirja: Lassi Nieminen

Kunniakirja: Marko Taimi

Kunniakirja: Ari Pietilä

Kunniakirja: Sirpa Tenhunen

Pentin Pytty: Mari Vaalahti

Muistojen Malja: Olli Lehtinen

Muistojen Kultainen Malja: Sakari Mykrä

Vuoden Riistanhoitaja: Jouko Rajala

Hirvimalja: Ari-Pekka Palmu

Pentin pytty: Martti Vaalahti

Veikon Lautanen: Hannu Takala

Tannerin Malja ja Hirvihylsy: Petri Huru

Hepun Malja: Sakari Mykrä

*Antin Muistomalja ja Metsolan Tuoppi:
Altti Soimola*

FN-Pokaali: Sampsa Glas

Kuvat: Sakari Mykrä ja Ari-Pekka Palmu

Vuoden 2010 metsästys aloitettiin ilvesjähdillä vuosikymmenten tauon jälkeen. Pyyntiluvan hakivat Noormarkun Erämiehet, A.Ahlström Oy ja Porin Metsästysseura yhteisellä hakemuksella. Jäsenemme osallistuivat yhteisiin jahteihin, mutta jahtiseurue onnistui saamaan kaadon vasta lauantaina 30.1. jolloin emme juhluvuoden vuosikokousjärjestelyjen takia olleet jähdissä edustettuina. Mukavat muistot jäivät yhteisistä jahtiretkistä mieleen. Ilveskanta on siinä määrin kasvanut, että jatkossakin pyyntilupia saataneen kannanhoidollisin perustein yhteisellä hakemuksella.

Onnistunut ilvesjahti Noormarkun Erämiesten jahtimailla.

Maanomistajien juhlaa vietettiin lauantaina 12.6.2010 Metsolassa. Sateinen sää muuttui iltapäivällä pilvipoudaksi, ja iltajuhla onnistui hyvin. Myös naapuriseurojen puheenjohtajat olivat kutsuttuina tilaisuudessa. Tarjoilun hoitivat taas ansiokkaasti Pentti Saikkonen ja Erik Wes-

tergård. Juhlailtaa vietettiin ruokailun, kahvituksen, haitarimusiikin ja tanssin merkeissä iloisessa seurassa. Metsola oli kohennettu kuntoon talkoovoimin ja Timo Lehtikangas oli järjestänyt ennen juhlaa Metsolan tien sorastuksen, mistä hänelle lämpimät kiitokset.

Maanomistajien juhla Metsolassa 2010. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Porin kansainvälinen koiranäyttely 2010 Porin Karhuhallissa ja ulkokehissä. Kuvat: Pentti Vaalahti

Porin kansainvälinen koiranäyttely 2010 järjestettiin Porin Karhuhallissa ja sen ympäristössä 3.-4.7.2010. viiden yhdistyksen voimin, jotka olivat Porin Metsästysseura ry, Porin Palveluskoirakerho ry, Porin Kennel-Kerho ry, Satakunnan Dreeverikerho ry ja Satakunnan Kanakoirayhdistys ry. Porin Metsästysseuralla on harvinaisen pitkä historia koiranäyttelyiden järjestämisessä ja perinnettä tullaan jatkamaan.

Päävastuun Porin Metsästysseuran osalta kantoi tälläkin kertaa Kari Kujanpää näyttelytoimikunnan puheenjohtajana ja Marko Taimi toimistopäällikkönä. Muonituspäällikkönä toimi

Erik Westergård ja kuuluttajan tehtävät hoiti Pirjo Karvinen. Talkoopäivinä seuramme jäseniä avustajineen osallistui eri tehtäviin kaikkiaan yli kaksikymmentä henkilöä. Näyttelyyn oli ilmoitautunut 2650 koiraa, mikä on uusi ennätys. Näyttelyn 19 tuomaria edustivat kymmentä eri kansalaisuutta.

Porin kaupunki tarjosi näyttelyillallisen 3.7. kaupungintalolla tuomareille, näyttelytoimikunnalle ja yhteistyötahoille.

Näyttely onnistui erittäin hyvin ja seuramme talouteen saatiin taas tuntuva lisä.

Nuoria PMS:n edustajia näyttelytalkoissa: Anna ja Matias Kujanpää, Aleksis ja Eveliina Taimi sekä Mikko Pietilä. Kuva: Pentti Vaalahti

Jazzien ajan pysäköinti- ja siivoustalkoot hoidettiin edellisvuosien tapaan Herralahdessa 21-25.7. Näistäkin viidestä talkoopäivästä saatiin taas sopiva lisä seuramme talouteen. Talkoisiin osallistui toistakymmentä seuran jäsentä.

Seuran ampumakilpailut järjestettiin entiseen tapaan, ja Rudanmaan Ms järjesti vuorollaan kolmen seuran ampumakilpailut. Tulokset ovat

nähtävissä edellä kohdassa Kilpailutoiminta.

Lassilan Metsästysseura ry täytti 60 vuotta, mikä huomioitiin asianmukaisella tavalla.

Jahtisyksyn 2010 alkaessa tämä historiikki on jo kansien välissä, ja tulevat tapahtumat ovat seuraavan historiikin asioita.

Toimihenkilöt ja jäsenistö

Viime vuosikymmenen aikana ovat seuran johtokunnassa ja eri jaostojen vetäjinä toimineet seuraavat henkilöt:

Johtokunta

Puheenjohtaja	Pentti Vaalahti	
Varapuheenjohtajat	Olli Lehtinen	2005 loppuun
	Jari Tenhunen	2006 alkaen
Sihteeri	Ari-Pekka Palmu	
Rahastonhoitajat	Olli Lehtinen	2004-2005
	Jari Tenhunen	2006 alkaen
	Hannu Takala	2003 loppuun
Muut jäsenet	Jouko Rajala	
	Ari Pietilä	
	Pentti Saikkonen	2005 loppuun
	Kari Kujanpää	
	Ari-Pekka Palmu	
	Martti Vaalahti	2006 alkaen
	Hannu Takala	2003 loppuun
Tilintarkastajat	Risto Raunio ja Altti Soimola	
	Sakari Mykrä ja Hannu Takala	2009 alkaen

Eri jaostojen vetäjinä ovat toimineet seuraavat henkilöt:

Hirvieläinten metsästyksen johtaja	Pentti Vaalahti	
Maanvuokrajaosto	Lassi Nieminen	
Metsolajaosto	Olli Lehtinen	
	Kari Kujanpää	2006 alkaen
Kenneljaosto	Kari Kujanpää	
Ampumajaosto	Hannu Takala	
	Sampsas Glas	2004 alkaen
Majavan metsästys	Ari Westergård	
	Petri Huru	2008 alkaen
Riistanhoitojaosto	Jouko Rajala	
Arkiston hoito	Olli Lehtinen	
	Jari Tenhunen	2006 alkaen
Lippuvartio	Jaakko Karvinen	

Vuosikokous kutsui kunniajäseniksi vuonna 2008 Olli Lehtisen ja vuonna 2009 Jouko Rajalan sekä Pentti Saikkosen. Vuonna 2010 vuosikokous kutsui kunniajäseneksi Antti Karvisen, kunniajäseneksi ja kunniapuheenjohtajaksi kutsuttiin Pentti Vaalahti.

Jäsenluettelo 2010 ja seuraan liittymisvuosi

Varsinaiset jäsenet

Aarnio Pertti 2005
Dahl Tor-Olof 1967
Glas Sampsa 2000
Huru Petri 2006
Jalava Jorma 1981
Karvinen Jaakko 1992
Kujanpää Anna 1999
Kujanpää Kari 1986
Kyhä Eero 1992
Kyhä Mikko 1992
Kyhä Sakari 1960
Mykrä Sakari 2002
Myllymäki Juha-Pekka 2007
Nieminen Jesse 2009

Nieminen Lassi 1998
Palmu Ari-Pekka 1995
Pietilä Ari 1980
Piisi Ilkka 1967
Schröder Kaj 1986
Soimola Altti 1997
Taimi Marko 1988
Tenhunen Jari 2001
Vaalahahti Martti 1992
Westergård Ari 1985
Westergård Erik 1997
Viljanen Jari 1998

Nuorisojäsenet

Glas Onni 2010
Kujanpää Matias 2010
Pietilä Mikko 2008

Schröder Glaus 2008
Taimi Alekski 2010

Ainaisjäsenet

Hiillos Timo 1978
Humalsaari Veikko 1958
Lehvilä Matti 1977

Merimaa Simo 1961
Ranne Erkki 1965
Valli-Jaakola Raimo 1948

Maanvuokrajäsenet

Ahlström Lars 2010
Jukkola Seppo 1979
Lehtikangas Timo 1982
Lepistö Pentti 1979
Lepistö Tarmo 1976

Pietilä Simo 1974
Takala Hannu 1976
Takala Väinö 1976
Viinamäki Timo 2010

Kunniajäsenet

Karvinen Antti 1965
Kyhä Kalle 1963
Lehtinen Olli 1975
Marjanen Pauli 1968
Molander Curt 1962
Myllymäki Sakari 1978

Piisi Pentti 1958
Rajala Jouko 1976
Saikkonen Pentti 1978
Sjöblom Jukka 1978
Raunio Risto 1965

Kunniapuheenjohtaja

Pentti Vaalahahti 1972

Nuorten osio

Kun alat kiinnostua metsästyksestä, luethan netistä Metsästäjien Keskusjärjestön Eettisiä ohjeita metsästäjille.

Kun liikut luonnossa, ota kiikari mukaasi. Jos pidät näkemästäsi, ja ehkä tunnet itsekin olevasi pieni osa luontoa, olet oikeilla jäljillä.

Mielipiteesi on tärkeä. Nuoret ovat usein oikeassa. Harrastuksemme voi joskus tuntua työltä, kun pakolliset tehtävät on hoidettava, ja kun aika ei millään tunnu riittävän kaikkeen tarpeelliseen. Yhteistyöllä ja sitkeydellä asiat kuitenkin selviävät, ja voimme jatkaa harrastustamme osana luontoa, eikä pelkästään sen ulkopuolisena tarkkailijana.

Hyvää mieltä ja hyviä jahteja!

Martti ja Tuffe. Kuva: Pentti Vaalahti

9-vuotiaan Nooran piirustus Sakari-vaarille.

Nälkälammilla

Pentti Vaalahti

*Suuria valkoisia rakeita maassa
ja kuusen oksilla
kun auringon kajo nousee idästä
ja hetkeksi unohdan kaiken muun.*

*Voimakkaana musiikkina
alkaa takaa teerten syyssoidin,
mielen lävistäen, suoraan sydämeen
pulppuaa kuin puron juoksu.*

*Vielä on teeriparvi Nälkälammin maastossa,
kun jo sulavat rakeet kuusen oksilta,
ja putoilevat maahan.*

*Syksyn parhaan hirvipassin sain,
Nälkälammin rantamailta.*

Metsälammen fantasia, akvarelli Mariitta Vaalahti

Tappisarvi

Pentti Vaalahti

Vuoden 2009 hirvijahti oli venynyt tavallista pidemmäksi. Sakari Mykrän suomenpystykorva Nilla oli kesällä joutunut siirtymään autuaammille metsästysmaille, ja Ari-Pekka Palmun suomenpystykorva Nipsu joutui tekemään työt kahden koiran edestä. Karhuhavaintojakin oli seudulla ollut loppukesällä, mikä ilmeisesti vaikutti hirvien liikkeisiin.

Varhain aamulla oli satanut kaatamalla vettä, ja vesi oli sulattanut pois vähäisetkin lumenrippeet, kun sunnuntiaamuna lähdettiin viimeisten uroshirven ja vasan pyyntiin.

Nipsu löysi hirvilauman Honkasoiden itäreunasta. Hirviä viiletti tiheikössä eri suuntiin. Yksi naarashirvi lähti etelään, suoraan Viljasen Jarin passiin, mutta molemminpuolisen tarkkailun jälkeen se sai jatkaa matkaansa, koska vain urosta

tai vasaa haettiin. Toinen naaras vasoineen suuntasi taimikossa pohjoiseen ja sitten itään yli Kivirannan tien passimiesten ulottumattomiin.

Tenhusen Jari oli passissa läntisen Honkasuon reunassa, kun yksinäinen hirvi ilmestyi näkyviin suon reunan vitikkoon Nipsun saattelemana. Mikäs se sieltä..? Onko se..?

Jo näkyivät nuoren uroshirven tappisarvet selvästi. Jari kohotti kiväärin ja kaatoi hirven yhdellä tarkalla laukauksella. Kaatoon päättyi jahti tällä kertaa, eihän monikaan jahtimies ollut sitä aamun vesisateessa uskonut.

Jahtivapaan viikonlopun jälkeen haettiin sitten se vuoden 2009 viimeinen vasa. Pentti Saikkonen kaatoi kahden miehen ajosta urosvasan.

Jari Tenhunen ja Pentti Saikkonen kaadoilla. Kuvat: Pentti Vaalahti

Kaato ja koppi

Pentti Vaalahti

Nilla löysi hirvet vain muutama minuutti irtilaskun jälkeen. Olin passissa Karhunevan pistotien päässä isolla kivellä, mistä hyvin kuulisin kaikkiin passeihin, kun haettiin viimeistä vasaa syksyllä 2008.

Matalan taimikon takana noin 300 metrin etäisyydellä passistani hirvet suuntasivat ensin kohti Invatnan risteystä, mutta kaarsivat sitten takaisin Saunanevan kallioiden suuntaan. Hetken kulut-

tua kuului Karvisen Jaakon viesti: "Marksi, naaras ja kaksoisvasat tulossa sinne kopiksi". Sitten kuului laukaus, ja Jaakko jatkoi: "Tulivatkin tänne". Jaakko oli kaatanut vasan.

Taimen Marko sai kuitenkin hyvän kopin. Toinen vasoista ilmestyi passiin, ja Marksi laukaisi kännykkäkameralla kolme kertaa. Mainiot muistot molemmille passimiehille ja kaikille muillekin mukana olleille.

Pankkijahdissa

Pentti Vaalahti

Seuran ensivaiheen hirvijahti päättyi vuonna 2008 jo 12.10. Jahti onnistui. Jaakko Karvinen ja Hannu Takala kaatoivat kumpikin neljä hirveä hyvillä laukauksilla. Kaj Schröder toimi hienosti ja lopetti kauempaa tulleen haavakon. Muut hirvenkaatajat olivat Timo Lehtikangas kahdesti, Marko Taimi, Pentti Vaalahti ja Veikko Humalsaari.

Yhteisluvan seurantakokouksen jälkeen päästiin 15.11. ns. pankkihirven kaatoon, mikä Porin Metsästysseuran osalta oli yksi aikuinen hirvi. Lisäksi lupasimme kaataa yhden vasan tai aikuisen hirven yhteisluvasta myyntiin ampumarataa varten.

Kärrinmäen vedossa päästiin sitten jahdin tuntumaan. Noormarkun Erämiesten jahtiporukkaa oli koolla onnistuneen aamujahdin jälkeen Kärrinmäen tien varrella. Yhden hirven olivat jo kaataneet ja koira oli vienyt naaraan ja vasan pois alueelta pohjoiseen. Ajoimme autolla omalle jahtialueellemme parisataa metriä eteenpäin ja jätin Martin passiin sähkölinjan lähelle merkitylle passikivelle, itse jatkoin seuraavaan passiin.

Jahti aloitettiin, ja jonkin ajan kuluttua kuulin Nilan vievän hirveä kohti Lehtikankaan peltoja. Sitten oli hiljaista, kunnes pohjoisen passimiehet ilmoittivat yksinäisen naarashirven olevan menossa kohti sähkölinjaa. Samassa kuulin taas Nilan haukun, hirvi oli tulossa kohti. Se pysähtyi mäen

päälle kuusikkoon, liian kauas, ja matka jatkui viistoon yli sähkölinjan suoraan Martin passiin. Hetken kuluttua kuului yksi laukaus, ja kohta Nilla alkoi haukkua paikallaan. "Saitko hyvän osuman?" "Sain". Saku oli jo ehtinyt kaadolle kun tulimme Martin kanssa paikalle.

Sitten lähdettiin seurojen yhteisen myyntihirven hakuun. Saku joutui lähtemään omiin töihinsä, joten hirvet oli saatava liikkeelle miesvoimin. Vaurauduin pitkään ajoon ja Niemisen Lassi lupautui toiseksi ajomieheksi. Lähtisimme eri suunnilta hirviä etsimään sovittun mukaisesti.

Odottelin tiellä sovittua lähtöaikaa kun paukahti. Joko tämä veto päättyi ennen kuin ehti alkaakaan? Kyse oli kuitenkin laukauksesta maahan, mikä passipaikalla oli vahingossa tapahtunut. Onneksi ei ollut vaaraa, ja ilmoitin muille tilanteen. Kun muutaman minuutin kuluttua olin jo lähdössä liikkeelle kuului taas laukaus. Samps Glas oli kaatanut pankkivasan. Samps ja Martti olivat tulleet passiin Rantamäen hakkuuaukkoon, kun "pelotuspaukun" lähettämät hirvet saapuivat paikalle.

Tämä oli lyhin miesajo minkä muistan, ja hauskanpuoleinen jahdin päätös.

Kaato ja koppi. Marko Taimi sai taltioitua vasan kännykän kameralla.

Hirvisumppu

Pentti Vaalahti

Muistin virkistämiseksi lasken merkintöjä vanhalta kartalta, mihin olen kaikki hirvien kaadot merkinnyt. Kolmekymmentä merkkiä Lehtikankaan Timon mailla tai ihan rajalla, ja toinen mokoma lisää kilometrin säteellä ympäristössä. Timon 100 hehtaarin tilukset Tyvijärven pohjoispuolella ja Timon hirvihavainnot aamuisin ovat hyvä yhdistelmä jahtiin lähdeettäessä.

Kaikilta passipaikoilta on hirviä kaadettu; pohjoisesta tornista, isolta kiveltä, lavalta, etelän torneista sekä Mäkelän rajalta ja Tuomolantien varrelta. Muistot vilistävät nauhana mielessä. Tehostettu jahti onkin ollut tarpeen hirvivahinkojen estämiseksi.

Lehtisen Olli kaatoi kaksi isoa urosta kerralla Tuomolantien varteen. Takalan Hannu kaatoi viime syksynä vasan ja nuoren uroksen peräkkäisillä laukauksilla Mäkelän rajalla. Itsekin sain tuon kuvassa olevan 10-piikkisen uroksen Mäkelän rajalla vuonna 1996. Voisipa kirjoittaa ylös kaikkien jahtimiesten kokemukset vuosien varrelta. Kyllä siinä tarinaa riittäisi.

Saksalaiset vieraammekin, veljekset Eberhard ja Christoph v. Graevemeyer pääsivät kahteen veetoon Timon maille. Vein Christophin passiin ja to-

tesin, että tämä on hyvä paikka kaataa kaksoisvasat. Näytin vielä maastonkodat mihin laukaukset tulisi ampua. Christoph kaatoikin kaksoisvasat kahdella kympin laukauksella. Kyllä saksalaiset ihmettelivät meidän hirvijahtiamme, emme olleet vielä kertoneet, että ei jahti aina tällä tavoin onnistu.

Toinen veto otettiin pohjoisesta. Veljeksistä muistaakseni Eberhard ampui nuorta urosta, ei kuitenkaan nähnyt sen kaatuvaan. Hetken kuluttua Molanderin Kurre kaatoi nuoren uroksen seuraavassa passissa. Saksalainen kävi kaadolla ja totesi, että juuri tällainen oli se hirvi, jota hän ampui.

Asia vaivasi mieltäni, koska tiesin saksalaiset mestariampujiksi. Tarkistin hirvenjäljet lumettomasta maastosta, ja löysin kuusikosta sarvistaankin ihan samanlaisen toisen uroshirven saksalaisen hyvän laukauksen kaatamana. Jälkikäteen lähetin videonauhan jahtireissusta veljeksille.

Viime syksynä kun jahti alkoi, alueelta lähti liikkeelle kuuden hirven lauma ensimmäisessä vedossa. Timon mailta riittää muistorikkaita jahtikokemuksia.

Vanha sarvipää. Kuva: Pentti Vaalahti

Isolla kivellä

Pentti Vaalahti

Lehtisen Olli muisteli puhelimesta hirvenkaatoaan " isolla kivellä" , valokuvakin on tallella minikä lupasi tuoda tiistaina, koska kyselin aineistoa jahtikertomusta varten."Iso kivi" ei heti puhelimesta muistunut mieleeni. Miten se jahti tapahtuikaan? Sehän oli vuosi 2005, muistot alkavat vähitellen palata mieleen. Ollin hirvellähän oli sarvissa piikkejä 5+5.

Pyyntilupia oli sinä vuonna tavallista vähemmän. Ari-Pekka Palmu kaatoi etelässä vasan ja Ari Pietilä Kråkbön mailla toisen. Sakari Mykrän Nilla haukkui hienosti eteeni kaksoisvasat Honkasuon eteläpuolella, ja molempien kaatokin onnistui. Jouko Rajala ampui naarashirven seuraavana lauantaina. Sitten olikin jo lokakuun 30. päivä, kun haettiin se viimeinen iso.

Jokirannasta oli vedetty tyhjä veto ja tarkoituksena oli jatkaa Aliseenlahteen kun Saikkosen Pentti ilmoitti kännykällä havainneensa kahden ison hirven tuoret jäljet sähkölinjalla. Vaikka lunta ei ollut tiesin kokemuksesta Pentin havainnon varmaksi ja siirryimme Karhunevan vetoon idästä. Ensimmäiseksi alueelta lähti naaras ja vasa pohjoiseen. Vasa tuli kaukana naaraan perässä, mutta tarkkana hirvimiehenä Rajalan Jouko kaikkien onneksi päästi ne menemään. Sitten Ari-Pekan Nipsu sai haukun etelämpää, ja hirvet suuntasivat Karhunevan isolle kivelle missä Lehtisen Olli oli passissa. Uroksen lisäksi passista näkyi myös naaras vasoineen, mitkä saivat jatkaa matkaansa. Ollin kaksi hyvää laukausta ja valokuva kertookin loput.

Kaadolla. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Ollin kaato. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Lassin passi

Pentti Vaalahti

Pröttikorpi oli sinä vuonna antanut hirven tai ainakin hirvihavaintoja useimmista vedoista. Niemen Lassi ja Westergårdin Erik suuntasivat passiin itäiselle sähkölinjalle Rounaskallion eteläpuolelle, Lassi pohjoisempaan passiin ja Erik seuraavaan. Muut ryhmän jäsenet Rounaskallion päähän ja Linjasuon suuntaan.

Aamun ensimmäinen veto otettiin miesajona Kivirannan tieltä. Pitkä ja hikinen ajo heti aamulla, tuumivat ajomiehet lähtiessään liikkeelle.

Hirvi piti Lassiä ja Erikiä pinteessä pitkään. Se sai vihiä passimiehistä ja kulki tiheikössä linjan reunaa edestakaisin passimiesten välillä. Kun ajomiehet olivat ehtineet puoliväliin matkassaan, ilmestyi hirven hahmo Lassin näkyviin pajukon takaa linjan reunassa. Se arvioi tilannetta ja Lassi samoin. Lassi ei saanut vielä selvää, oliko se

uros- vai naarashirvi ja oliko vasa mahdollisesti mukana.

Samassa hirvi lähti liikkeelle ylittämään sähkölinjaa. Aurinko häikäisi Lassin silmiä, eikä pensaikon takana kulkevasta hirvestä saanut vielääkään tarkkaa havaintoa. Lopulta hirvi kääntyi hieman vasemmalle, ja Lassi havaitsi katajien välisessä aukossa nuoren uroshirven sarvet. Tähtäin hakeutui nopeasti lavan taa, nyt oli laukaistava.

Laukauksen kaiku kiiri Pröttikorven yllä. Ajomiehet pysähtyivät. Hetken kuluttua kuuluivat myös merkkilaukaukset. Hyvinhän se meni.

Lassin kaato. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Hirviä ja miehiä

Pentti Vaalahti

Elettiin vuotta 1974. Seura oli saanut yhdessä naapuriseurojen kanssa yhden aikuisen hirven ja yhden vasan kaatoluvat. Pidimme yhteisjahdin naapuriseururan kanssa, kun oman seururan jahtiporukkaa oli vain viisi miestä: Pauli, Risto, Urho ja kaksi Penttiä.

Ensimmäiseksi päätettiin ottaa ajo Prottikorvesta, ja me pääsimme passiin läntiselle sähkölinjalle. Tunnin odotuksen jälkeen ilmestyivät ajomiehet vähitellen paikalle, hirvistä ei ollut havaintoja. Seuraava veto otettiin etelästä. Olimme ajovuorossa ja lähdimme liikkeelle Lehtikankaan peltoja kohti itäistä sähkölinjaa, missä naapuriseururan miehet olivat passissa. Pauli puhalteli torveen ja me muut pidimme ääntä omilla tavoillamme.

Hirvilauma lähti liikkeelle melkein heti peltojen takaa. Jo muutaman minuutin kuluttua kuului kiväärin laukauksia ja ilmassa oli jännittävää odotusta. Kun saavuimme paikalle selvisi, että kaksi aikuista hirveä on saaliina, ja onnellinen kaataja oli Nestori. "Mää plockasin", totesi Nestori tyytyväisenä, ja muutenkin hauskoja juttuja riitti kaadolla kun molemmille seuroille tuli saalista.

Myöhemmin syksyllä jatkui hirvi jahti vasan pyynnillä toisella lupa-alueella. Lumen tultua Urho hälyytti jahtiin keskiviikkona. Onni ei ollut myötä, kun näkyi vain aikuisia hirviä ja "mullikoita", mutta kolmen miehen voimin jahtia jatkettiin

torstaina. Inbergin takaa löytyikin naaraan ja kaksoisvasojen jäljet. Nuorinpana pääsin jälkimieheksi, Urho passiin Lepistön peltoon ja Pii-sin Pentti jokirannan hakkuuaukkoon. Jonkin matkaa jäljitettyäni saavuimme hakkuuaukon reunaan, ja näin upean näkymän: hirvilehmä kahden vasan seuraamana kulki ylväänä keskellä hakkuuaukkoa puhtaassa lumessa kohti Lepistön peltoa. Me molemmat Pentit seisoiimme tahtoillamme kuin suolapatsaat ihailien näkymää. Tosin ampumamatkakin olisi ollut liian pitkä. Hirvet häipyivät vähitellen ennen peltoa olevaan kuusikkoon ja sitten odotus tuntui toivottoman pitkältä. Lopulta kuului kuitenkin laukaus, mikä lumisen kuusikon takaa kuulosti paremminkin pussahdukselta. Urho oli kaatanut urosvasan, ja odotti tietenkin ryhdikkäänä toisia paikalle.

Urho oli varmasti yksi persoonallisimpia henkilöitä edesmenneiden jäsentemme joukossa. Osoitettu passipaikka hirvijahdissa ei vanhaa hirvimiestä aina miellyttänyt, ja usein piti pyrkiä parempaan paikkaan. "Mennään sinne missä niitä hirviä on", totesi Urho epäonnisen ajon jälkeen. Pieni aikuinen hirvi ei ollut Urholle minäkään väärä. Ylivuotisen hirven kaadolla hän vain väheksyvästi hymähti, mikä harmitti nuorempia hirvenkaatajia. Urho oli kuitenkin vanhan kansan kunnioitustakin herättävä tervaskanto, joka piti kiinni periaatteistaan, mutta huomioi myös muut jahtiryhmänsä jäsenet: kaikki mahtuivat Urhon autoon, oli sitten tilaa tai ei.

Hirvi suolla. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Peurajahdissa

Pentti Vaalahti

Aamulla on satanut runsaasti uutta märkää lunta vanhan korppulumen päälle, ja vähäiset painaumet lumessa kertovat peurojen liikkuneen sateen aikana. Jäljet suuntaavat Kytösuolle ja sieltä varmaankin jokirantaan.

Tullessa ei rantatiellä näkynyt jälkiä, mutta tuuli ja sade on saattanut ne peittää. Ei muuta kuin miehet sovituille passeille, ja yksi jälkiä seuraamaan.

Suojakeli ja tuulinen ilma sulkevat jäljittäjän varjoksi metsän suojaan. Kovin helppoa ei ole jälkien seuraaminen. Tiheikössä jäljet häviävät lähes kokonaan näkyvistä. Onnistuu se kuitenkin, tuolla taas näkyy merkki lumessa. Aistit valppaina jatkuu jäljitys, jälkien sivulla, tai sopivasti kiertäen, risuja vältellen, maastoa tarkkailen ja turvallista ampumasuuntaa hakien. Pieni passimiesten joukko on passipaikoillaan, tietävät jälkimiehen tulevan, ja odottavat hiljaa.

Peurat ovat suunnanneet itään, mutta jo kauempana näyttävät painautumat lumessa käänty-

vän takaisin hakkuuaukkoon. Varmasti ovat aukon takana ja nähneet tulijan.

Nyt peurat lähtivät makuulta. Olivat mäen rinneessä taimikon takana. Näyttivät vain vilauksen itsestään. Vaistomaisesti lentää kivääri poskelle, ei löytynyt varmaa paikkaa mihin laukaista tällä kertaa.

Jo kajahtaa laukaus, peura on kaatunut passi-miehen luodista. Toinen sarvipää suuntaa läntiseen passiin päin. Kerran, kaksi kajahtavat laukaukset. Onni oli mukana, ja sää suosi metsämiehiä. Peurat vedetään yhdessä tien varteen. Ari järjestää nylkypaikan kotonaan. Kaikki ovat hymyssäsuin ja kerrataan jahdin kulkua. Valokuvakin otetaan muistojen joukkoon. Jospa vielä tulisi uusi samanlainen päivä. Ja tulihan niitä muutama vuosien mittaan.

*Jahdin jälkeen 1980-luvulla: Pentti Saikkonen, Pentti Vaalahti, Antti Karvinen ja Ari Pietilä
Kuva: Pietilä*

Kettujahdissa

Pentti Vaalahti

Pakkasaamu, puut huurussa, koivujen oksilla pieniä loistavia jääkiteitä nousevan auringon valossa, ruohikossa muutama kuparinen ja sininen. On täysin tyyne, harvinainen aamu länsirannikolla.

Topi hävisi jo metsään. Kävelen hiljaa ja aistin metsän tuoksun ja aamun raikkauden. Hyvä on ihmisen olla vieläkin osa luontoa.

Kävellessä mieleen palautuvat takavuosien kettujahdit Tyvijärven maastossa. Altti oli järjestänyt metsästysvieraksi maanmainiot kettumiehet Juhana ja Petrin Kiikoisista. Juhana suomenajokoirat olivat kettukoiria parhaimmillaan, täydennyksenä vielä Petrin kettuterrieri. Alueella oli vanhalla lumella runsaasti ketunjälkiä. Juhana koirat tarkistivat tien vierestä jokaisen jälkitolan hajun, eivätkä lähteneet vanhoille jäljille turhia kilometrejä juoksemaan. Mutta kun sitten löytyi tuore aamuöinen jälki alkoi tapahtua. Kolmen käyntikerran aikana saimme viisi kettua. Saku ja Timo saivat lisäksi muutamia supeja alueelta, mikä ilmeisesti näkyi jo seuraavana syksynä kanalintukannan elpymisenä.

Yksi ketuista meni ajosta Mustanojan eteläpuolelle syvään louheeseen, eikä Petrin terrierikään saanut sitä karkoitettua ulos. Juha arveli, että kettu lähtee louheesta omille teilleen parissa tunnissa, kun poistumme alueelta. Jäin luolan viereen isolle kivellet odottamaan, kun muut lähtivät tömistellen autolle. Parin minuutin kuluttua kettu jo pinkaisi ulos luolasta ampumahollille.

Voimakkaat siiveniskut herättävät kulkijan mietteistä. Ukkometso lähtee lentoon hakkuuaukean reunasta ja katoaa männikköön kauempana kallioilla. Samalla kajahtavat Topin haukahdukset peltojen suunnalta. Haku etenee pois päin puolisen kilometriä pellon reunoja kierellen, kunnes rävähtää. Topi saa ketusta näkölähdön, ja hetki mennään kirkasta kiljuntaa yli pellon, kunnes haukku tasoittuu ja alkaa kierreellä kaukana kuulon rajamailla. Pysyisi nyt metsäalueella, ei pikitien suuntaan, muuten tulee kiire autolle.

Hyvin kiertää kettu tällä kertaa. Melkein tunti on jo vierähtänyt, kun jään passiin kahden hakkuuaukon väliselle kannakselle. Välillä haukku kuuluu kirkkaana, ikäänkuin toinen koira olisi yhtynyt ajoon, välillä taas jyrähtelee harvenpana. Jo kääntyi ajo kohti, vielä Topi on kuitenkin kaukana. Samalla ilmestyy kettu kuin tyhjästä näkyviin - ja kaato onnistuu. Topi tulee kaadolle vanhan veteraanin elkein. Nuuhkaisee vähän kettua ja heilauttaa häntäänsä, sitten onkin jo lähdössä uuteen hakuun.

Kytken koiran, kun aurinko on jo ylimmillään ja yön jälkihajut haihtuvat. Hyvä oli aamu, ja saalistakin saatiin pitkästä aikaa. Mies ja koira asetelevat kepein askelin autolle, vaikka reppu vähän painaa.

*Pentti ja Topi kettujahdin jälkeen.
Kuva: Mariitta Vaalahti*

Koiramuistoja

Pentti Vaalahti

Ensimmäiset kokemukseni hyvistä metsästyskoirista ovat yli 50 vuoden takaa. Kotona oli puhdasrotuinen suomenpystykorva Nalle. Oravajahti isäni kanssa oli siihen aikaan suosittu harrastus, kun nahasta vielä maksettiin kohtuullisesti. Parhaina päivinä kun orava oli laitettu reppuun, ja sidoin repunnauhoja vielä kiinni, Nalle jo haukkui seuraavaa oravaa. Myöhemmin kun nahasta sai enää haulikonpatruunan hinnan teimme jah-tirauhan oravien kanssa.

Toinen koiramme oli sekarotuinen, vähän pystykorvan näköinen monitoimikoira, mikä tuli meille sukulaisilta pitovaikeuksien vuoksi. Se haukkui linnut, löysi sorsat ja ajoi jänistäkin. Vierailta ihmisillä ei ollut mitään asiaa ammutun saalin lähelle. Pääsin jo yksin metsälle, ja matka taittui usein polkupyörällä. Varustin naistenpyörään lautarungon mihin kiinnitin pienen jauhovakan istuimeksi. Koira tottui nopeasti istumaan siinä kuljetuksen aikana. Myöhemmin vakan reunat irtosivat, mutta se ei menoa haitannut. Oli siinä autoilijoilla ihmettelemistä, kun koira näytti istuvan polkupyörän rungolla.

Ensimmäisen suomenajokoiran sain 16 vuotiaana ja sillä tiellä ollaan vieläkin. Kaikki kuusi suomenajokoiraani ovat olleet erilaisia, hyviä omalla tavallaan ja joskus vähemmän hyviä. Parhaat jahdit olen saanut siltä ensimmäiseltä ja tältä nykyiseltä. Molemmat intohimoisia ketunajajia.

Hirvijahdeista mieleen on jäänyt ensinnäkin

Nummijärven norjanharmaa Rali. Kun se oli metsässä aina tapahtui. Rali oli erittäin metsästysintoinen. Antti Karvisen Rambo on pysyvästi mielessä hyvistä hirvihaukuistaan. Joskus Antti joutui sitä etsimään rautatietä pitkin Pomarkun suunnasta, mutta jos hirvi lähti Kullaan suuntaan osasi koira palata jo rajalta takaisin.

Ari-Pekka Palmun kasvattama ja Sakari Mykrän omistama suomenpystykorva Nilla ehti melkein koko vuosikymmenen osoittaa kykynsä hirvijahdeissa. Haku oli riittävän laajaa, mutta jos hirvi poistui alueelta, koira palasi kohta takaisin. Tilanteesta riippuen se saattoi sitten passimiehen tavattuaan jäädä paikalle haukahtelemaan. Ymmärsi isäntänsä pian saapuvan. Hirvihaukulla Nilla pysytteli riittävän kaukana hirven edessä. Aina välillä katsoi havaitsemansa passimiehen suuntaan; eikö jo paukahda. Hienoja muistoja riittää. Ari-Pekan omistama suomenpystykorva Nipsu on myös antanut hyviä hetkiä. Sekä A-P että Saku ovat itsekin päässeet hirvenkaatoon seisontahaukuista.

Marko Taimen mäyräkoira Nita on pysynyt jäljillä silloinkin, kun koiratonta miestä jo alkoi arveluttaa. Pari pyörähdystä ja taas oli Nita jäljen päässä kiinni.

Hyviä jahtireissuja jatkossakin kaikille koiramiehille ja passimiehille samoin.

Karvisen perheessä kasvaa hirvikoiranalku Dino. Kuva: Pentti Vaalahti

Varttitunnin pankkikäynti

Sakari Mykrä

Syksyn 2007 hirvijahti saatiin jo kertaalleen päätökseen, mutta lupapankin auettua jahtiin on taas tultu. Eletään joulukuun ensimmäistä päivää, ja suunnitelmissa on kaataa aikuinen hirvi.

Rounaskallion alapuolelta, siinä missä oja alittaa Prottikorven tien mutkapaikassa, on neljä hirveä kulkenut toissayönä kaakon suuntaan. Tiemaalla näkyy, kuinka niistä yhden sorkanpaimamissa on hitunen verta - lie telonut jalkansa jossain kivennokassa. Keli on pakkasen puolella, ja aivan nimeksi on maassa pari päivää siten nuoskana satanut, mutta nyt karkeaa lunta. Siellä missä ei ole lunta, on jäätyneitä lehtiä. Ilma on tyyni, ja saappaan alla rutisee kuuluvasti.

Passiin menijät ovat vastikään tehneet näköhavainnon eri hirvistä hiukan toisaalla, ja A-P on Nipsun kanssa lähtenyt niitä varmempina saaliina tavoittelemaan. Sen verran samoissa maissa ovat nähdyt elikot näiden vanhojen jälkien kanssa, että sama passitus on yhtä pätevä kumman tahansa koiran tuoda hirviä. Lähdin Nillan kanssa kulkemaan mainittuja jälkiä ilman sen suurempaa uskoa juuri näiden hirvien löytymisestä mistään lähituntumasta. Keskityin verisorkkaisen jälkiin, ja jo kotvan kuluttua huomaan kolmen muun jälkien poikenneen johonkin. Tottahan ne varmaan samaan suuntaan kulkevat jossain likellä, mutta eivät juuri tätä uraa, jota paraikaa astelen.

Jäljet ovat siksi vanhat, että ilman tuota valutusta verta ei Nilla niistä olisi takuulla edes kiinnostunut. Heti alkumetreillä olin tyytyväisenä hoksannut koiran tökkäävän kuonoaan juuri noihin vähäisiin veritrippuihin. Ja kyllähän minä niitä sille hiukan osoittelinkin. Pian koira häviää, ja jatkan omin nokkini eteenpäin jälki jäljeltä. Hämmästys onkin kohtalainen, kun vain kymmenen minuutin kulkemisen jälkeen alkaa etumaastosta haukku. Matkaa haukulle on arviolta parisen sataa metriä, ja koiran äänestä kuulen heti, että maaeläimestä on kyse... supi tai hirvi siis. Sen verran kuuluvaa on oma kulku tällä kelillä, että hirven ollessa kyseessä, olisi haukulle meno kyllä liki pitäen mahdotonta. Vallankin, kun näkyvyyttä on enimmilläänkin vain kolmisenkymmentä metriä. Nillan löytämän nelijalkaisen laatu selviää kuitenkin saman tien, kun haukun suunnassa alkavat oksat kuuluvasti rytistä jäätyneellä metsänpohjalla. Koira hiljenee hirven lähtiessä liikkeelle.

Olen varma, että hirvi on kuullut tuloni ja nyt valmiiksi varuillaan oltuaan pakenee haukkuvan koiran tieltä pois päin aiheuttamistani äänistä. Rytinä alkaa kuitenkin kaikkoamisen sijasta lähetä; ei siirry edes mitenkään sivulle, vaan tuntuu tulevan aika lailla kohti. Reilu kymmenen metriä edessäni on näkemisen esteenä hiukan joulupuuta vauraampien kuusien tihukko, ja vain sen oikeassa laidassa on yksi vähäinen katseenmentävä aukko takana olevaan maastoon.

Nilla ja pankkhirvi. Kuva: Sakari Mykrä

Aukossa vilahtaa hirvi reilun kivenheiton päässä vinottain suuntaani tulossa. Tarkkaan aukkoa silmä kovana muiden eläinten varalta, mutta yksin näyttää tämä olevan liikkeellä. Vielä tässä vaiheessa arvelen eläimen ohittavan minut vinsikossa sen verran etäältä, että esteetöntä ampuma-alaa on turha toivoa. Hirvi taittaa kuitenkin aivan suoraan päin, ja sen askelluksen ääni taukoaa aivan edessäni juuri kuusitureikon takalaitaan. Koira on jäänyt matkasta hirven spurtissa, ja ilmeisesti hirvi nyt jää ottamaan selkoa, josko pääsi rauhanhäiritsijästä eroon näinkin vähällä.

Nillan laukan kahina kuitenkin lähenee samantien, ja työnnän varmistimen hiljaa pois päältä juuri kun haukku alkaa uudelleen. Montaa haukahdusta hirvi ei kuuntele, vaan sukeltaa läpi tihukon jatkaen suoraan päin noin kymmenessä metrissä. Valmistaudun ampumaan edestä rintaan, mutta samassa eläin hoksaa minut, kääntyy kyljittäin ja säntää entistä kovempaan menoon. Hirvi on nyt varsin lähellä, ja viime liikkeen myötä kulma koiraankin kasvaa sopivan turvalliseksi ampumista ajatellen. Ennakkoja ei tarvitse pohtia ja yksikolmosen luodin sijoittaminen juuri lavan taakse onkin perin helppoa. Paikkolaukausta ei ole tarvis edes harkita, ja vain kolmisenkymmenen metrin paon jälkeen hirvi suistuu suorilta jaloilta näkymättömiin aluskasvillisuuden sekaan. Pankkihirvi on nurin vartti tieltä lähtöni jälkeen. Kävelen hirven luo ja tutkailen jalat. Vasemman takasorkan ulkosyrjässä on tuuman mittainen tuore palkeenkieli.

Ilmoitan tilanteesta radioitse vain lyhyen haukun ja yhden laukauksen kuulleille jahtitovereille, ja mielessäni totean samalla tyytyväisenä minulla olevan kosolti aikaa viettää koiramiehen ehdottomasti parhaita hetkiä ennen muiden saapumista vetoköysineen. Kehun Nillaa ja otan siitä saaliineen muutamman kuvan ennen hirven suolistusta. Ehdimmäpää Nillan kanssa kaksin hörpätä vielä parahiksi eväskahvitkin juuri kun lähestyvän apujoukon huhuilut alkavat kuulua likeltä.

Jälkisanat

Suomenpystykorvanarttu Nilla palveli Porin Metsästysseuran jahtitouhuissa vuosina 2002-2008. Rodulleen ominaisesti Nillalle kelpasi kaikki riista, mutta monivirkaisuudesta huolimatta se oli pienehköillä jahtialueilla myös hirtvikoirana aivan pelaava. Saalis jakautui porukan kesken mukavasti, sillä mainittuina vuosina seuran jäsenistä kaikkiaan 22 ampui Nillalta hirven. Heistä kahdeksan sai kaksi tai useamman. Suurin mieskohtainen saalis meni sekin juuri oikeaan osoitteeseen; Vaalahden Pena ampui Nillalta seitsemän hirveä.

Auringon laskeutua kesäkuun 28. päivänä vuonna 2009 parantumattomasti sairastunut Nilla kuoli pyytökoiran arvolle sopivasti omilla jahtimaillaan Rounaskallion laella. Samaan paikkaan on pari vuotta aiemmin hyvin kuulunut pankkihirven haukku nelisensadan metrin päästä.

Nilla Rounaskalliolla kesäkuussa 2009. kuva: Sakari Mykrä

Kaatohetkellä

Martti Vaalahti

Lähenevä haukku herättää mieleni uneliaasta odotuksesta.

Kaikki huomioni kääntyy lumen peittämään metsään. Katseeni kiertää puita ja kulkee tarkkaavaisesti niiden väleissä, etsien ja odottaen. Tuulen puuskassa vedän syvään henkeä. Turhaan yritän löytää liikettä.

Äänet voimistuvat ja kuulen, kuinka oksat katkeavat. Olen jähmettynyt, pysähtynyt osaksi metsää. Koira haukkuu raivoisalla innollaan.

Näen, mitä on tulossa ja nostan aseeni. Vedän keuhkoni täyteen kylmää pakkasilmaa ja tähtään. Katseeni kulkee hirven rinnalla; ihailen

seuraan ja yritän turhaan jäljitellä sen ihmeellisen sulavia liikkeitä. Lopulta kylki paljastuu härmän peittämien oksien takaa ja epäröimättä ammun.

Hetkessä kaikki on ohi. Puiden välistä näen hirven kaatuvan. Metsäveri suonissani viilenee hie-
man ja lausun hiljaisen kiitoksen.

Martti kaadolla. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Karhunevan homenokka

Ari-Pekka Palmu

Seison keskellä suurta Karhunevan aukkoa punaisissa liiveissä. Taivaan alla makaa lyijynharmaa matto. Nipsu töpsyttelee aukon päässä tympiintyneen näköisenä. Sen keskittyminen menee enemmän etenemisen suunnitteluun kun hirvien etsintään. Menisikö ryteikön alta vai pääsisikö jotenkin päältä. Maisemat ovat monitoimikoneen jäljeltä saaneet uudet kasvot ja koitan muistella kiviä ja kumpuja vuosien takaiseen ja palaan ajatuksissani taas kerran miltei parin vuosikymmenen taa.

Aamuhämärissä kuulaassa syyskelissä läksimme Nippen kanssa kotipihasta taas linnunpyyntiin. Heti Velhonkallioilta karkasi teeriä jotka eivät jääneet punaista pikinokkaa kuuntelemaan. Jokin niistä lensi aivan ylitseni, mutta annoin mennä. Eihän sitä nuorelta haukkujalta sattumalintuja ammuta, jos ei pomppulintuja muutenkaan. Koko syksyn oli jatkunut sama sävel. Milloin syliin lentää metsoa, milloin teertä, mutta haukkua eivät tunnu kestävän ja nuorelle koiralle pitäisi saada oppi. Kerran jo tähtäsinkin homenokkaa miltei väsymiseen asti. Odotin että Nippe sen kunnolla löytää ja hoksasihan se, mutta merkkäminen oli niin epävarmaa, että lopulta karkoitin linnun siivilleen. –Katso tuossa puussa se oli. Kyllä pitäisi puulleen hoksata, puhelin koiralle joka oli jo punaisena viivana kadonnut metson perään. Aamun viileys ja kosteus

alkoi jo haihtua ja hienoinen tuuli jo lepatti haavan lehvustossa. Maa oli jo niin kuiva, ettei saapankärki kostunut ja hajut haihtuisivat taivaan tuuliin. Ylitimme Inbergin tien ja kohta Kytösuolta kajahti jo kimakka haukku. Seasta kuului teeren kutkustusta, mutta hetken päästä näin taas jo teerikukon matkalennossa. –Lintuja olisi hyvin, kun vain koiran työ saisi palkinnon. Ylitimme linjan ja tulimme näille Karhunevan hienoille kankaille. Hikivesi valui huopahatun alta pitkin poskia, mutta hirvikärpäisistä ei ollut vielä murhetta. Liekö vielä havaintoakaan näillä main. Itse en ollut ainakaan mokomaa, paljon puhuttua, kauhistusta tainnut tavatakaan.

Voimakkaat siivet alkoivat kauhoia raskaasti ilmaa, risuja katkeili suuren linnun ottaessa korkeutta. Jähmetyin paikoilleni aistit valppaina odottamaan mitä tuleman pitää. Kaukaa kuului rymäys ja tiesin tarkkaan mitä tuo ääni tarkoitti. Tuskaisia ovat lintumiehelle nuo odottavan sekunnit kuunnella.

Karhunevan komeissa maisemissa alkoi kimakka haukku. Haukku raikui niin, että ihmetellä piti missä välissä henkeä vedetään. Nopeasti repu pois selästä. Matkaa ei ollut montaa sataa metriä. Nöyränä kontaten etenin kuusenpersauksesta toiseen. Ryömein ahteelta alas notkoon ja viereiltäni karkasi toinen musta metso. Painoin pään

Karhunevan valtakukko. Kuva: Ari-Pekka Palmu

harmistuneena mättääseen ja kuuntelin viekö se haukussa olevan mukanaan, kuten useasti käy. Haukku katkesi ja näin Nippen viillettävän karkkolinnun perään, mutta mikä tärkeintä. - En kuullut haukkulinnun karanneen, Kauaa ei koirariepu malttanut poissa ollakaan kun palasi taas työmaalleen. Huokaisin helpotuksesta kuullessasi taas kiivasta haukkua. Karhunevan laita oli tuolloin vielä kaunista vanhaa mäntykangasta ja lähestyminen vaati tarkkuutta ja ennakoimista. Tiesin, että enää ei ole kiire. Metto kuuntelisi koiraa kaulaansa kurotellen vaikka koko päivän jos vain nuori koira malttaisi sen seurassa viihtyä ja lintu ei minua hoksaisi.

Kuusen alta näin jo heiluvan valkean hännän ja hoksasin mihin puuhun Nippe haukkui. Silmäilin Karhunevan petäjiä, mutta lintu ei vain sattunut silmään. Se on kumma miten niin suuri lintu saa itsensä piilotettua petäjän oksistoon. Kuinka monesti sen on aiempien koirien kanssa saanut todeta.

Tätä lintua ei ainakaan minun puolestani karkoteta, päätin ja ryömein suojassa paluujälkiäni kuusenpersauksiin. Kiersin puoliympyrän ja aloin naakimisen uudelleen. Nyt näin Nippen jo kaukaa. Se haukkui henkeä vetämättä hännänkiemura heiluen. Katsoi välillä minuun, kuin näyttäen, että etkö nyt näe. Se on tässä puussa mihin nyt nokka näyttää. Kiikarin läpi viimein hoksasin petäjän oksatupsussa kaulaansa oikovan metson. -Siinä se nyt olisi. Koiran haukku vain kiihtyi minut hoksattuaan. Se katsoi vuoroin minua ja lintua ja oli vaihtanut vielä puoltakin niin, että lintu ei katsoisi tulosuuntaani. Poistin varovasti kiikarin suojat ja asetin kiväärin mättäälle. Siinähän se istuu ja pää kallellaan pikinokkaa katselee. Syksyn kalvakka valo peilasi sen kaunista, vihertävää rintaa. Muutama sekunnin ajan kävi mielessäni, kuinka keväisin katselen piilokojustani noita samoja värejä piilokojuistani, näillä samoilla mailla, kameran läpi, mutta nyt on tilanne toinen. Tässä linsissä on ristikko minkä asetan linnun kylkeen. Kuinka komea se onkaan, mutta nyt sen kohtalo on päätetty. Haukkulinnulla on aina mahdollisuus. Jos mies naakii huolimattomasti, karkaa lintu matkoihinsa. Tällä kertaa taisin nyt minä voittaa...

Oksat katkeilivat kun musta suuri möykky alkoi vyöryä suuresta petäjästä. Nippe oli jo sen kimpussa paikalle ehtiessäni. Kehuin koiraa nostaessani suuren homenokan ilmaan, enkä voinut olla ääneen huutamatta. Karhunevan kankaat olivat täynnä hyviä tervaskantoja ja kohta jo auringon paiste siivilöityi männikköön sankan savun takaa. Kahvipannu porisi keitinselässä. Heitin selälleni pehmeään varvukkoon ja Nippe piehtaroi tyytyväisenä vierellä ja tuli nuolaisemaan kasvojani. Mitä parempaa voisi erämies toivoa. Nippen ensimmäinen metso istuu vieläkin tuvassamme takan päällä.

Radiopuhelin pärähti korvassani jahtipäällikön äänellä. -Juu voidaan panna tämä ajo poikki. Ollaan jo kohta Karhunevan aukon ylitettyämme tiellä, vastailin ajatuksistani heräten..

Karhunevan homenokka. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Kokeita ja harrastusta

Koira-aiheista meno

Pentti Vaalahti

Ajokokeissa tuli käytyä lähinnä 1980 -luvulla palkintotuomaritehtävissä, ja aikaisemmin omilakin koirilla kilpailemassa, kun harrastus Porin puolella oli aika voimallisella tasolla. Ylituomarin puhuttelu ja maastojen arpominen oli aina juhlallinen tapahtuma, mihin me punaposkiset ajokoiramiehet saavuimme pienen jännityksen vallitessa.

Otin alusta pitäen ajokokeiden sääntöjen ja ohjeiden opiskelun asiakseni, koska halusin omaltakin osaltani tehdä koirille ja koiranomistajille rehdin ja oikeudenmukaisen kisan. Ajokoirahenkien tunnelma ja mukavat muistot jäivät koeikäynneistä mieleen. Palkintotuomaritehtävissä oli mielestäni yksi hyvä puoli ylitse muiden: Sai nähdä ja kuunnella erilaisia hyviä koiria ja seurata niiden työskentelyä. Parhaita päiviä ajokoiramiehelle ovat antaneet ilmavainuiset ja moniääniset koirat.

Mieleen on jäänyt useitakin hyviä ajoja ja pari harvinaisempaa tapahtumaa.

Yhdessä ajokokeessa olimme Tyvijärven maastossa Tuomolantien varrella. Arvosteltavana ole-

va koira lähti hakuun ja kohta ajokin alkoi vauhdikkaasti. Koira sai näkölähdön ja kovaa vauhtia mentiin Tuomolantietä etelään. Tarkoituksena ei tietenkään ole ajettavan vahingoittaminen, mutta koira onnistui nappaamaan pienen karvatu-pun jäniksen hännänpäästä ajon alkuvaiheessa. Jänis katsoi parhaaksi vaihtaa maisemia ja pinkoi reilun kaksi kilometriä metsäautotietä pitkin, lyhyen metsätaipaleen Järventaustan tielle ja sitä edelleen Kullaan suuntaan jättäen koiran jo kohtuullisen välimatkan päähän. Ajo häipyi lopulta kuulumattomiin, vaikka juoksimme hiki hatussa perässä. Toisen erän haku ei muistaakseni tuottanut tulosta.

Kerran ylituomarin tarkastettua arvostelukorttini tuli välillemme kohtelias keskustelu jostain sääntöjen kohdasta minkä mielestäni varmasti tiesin oikein. Ylituomarin punoitus alkoi vähitellen laajeta keskustelun myötä. Kun pyysin sitten merkintää palkintotuomarikorttiini, jossa oli pitkä rivi ryhmänjohtaja merkintöjä, kirjoitti ylituomari siihen -varatuomari- ja lätkäisi kortin käteeni. Huumorimielellä siinä erottiin, ja tappaus aina joskus hauskana muistuu mieleen.

Topi valmiina ajoon. Kuva: Pentti Vaalahti

Metsästyskoirien jäljestämiskokeet

Marko Taimi

Porin Metsästysseura ry järjesti historiansa ensimmäiset MEJÄ-kokeet 5.5.2002. Kokeen keskuspaikkana oli seuran metsästysmaja Metsola ja koemaastot oli sijoitettu seuran metsästyksmaille Metsolan ympäristöön. Vastaavana koetoimitsijana toimi Marko Taimi, sihteerinä Jari Tenhunen ja yleismiehenä Kari Kujanpää.

MEJÄ-kokeet on nimensä mukaisesti tarkoitettu kaikille metsästyskoiraroduille, jotka soveltuvat jäljestykseen. Siinä arvostellaan koiran kykyä jäljestää haavoittunutta hirvieläintä.

Kilpailijat kokoontuivat Metsolaan jo lauantaina jälkientekotalkoisiin ja sunnuntaina oli koirien vuoro olla pääosassa. Kokeeseen osallistui neljä avoimen ja neljä voittajaluokan koiraa. Eri rotuja oli edustettuna seuraavasti: Kultainenoutaja 2, Labradorinnoutaja 2, Novascotiannoutaja, kk Kääpiömäyräkoira, Saksanmetsästysterrieri, sekä Borderterrieri. Ylituomarina kokeessa toimi Jukka Hevonkorpi Tampereelta, arvostellen kaikki koirat, sekä harjoitusarvostelijana Timo Ginström Turusta.

MEJÄ-kokeissa koirien suoritus arvioidaan pisteinä, joista määräytyy palkintosija joka voi olla joko VOI 1, 2, 3, 0 tai AVO 1, 2, 3, tai 0. Voittajaluokkaan koira pääsee saatuaan kaksi AVO 1 tulosta ja jäljestysvalion arvon koira saa kolmella VOI 1 tuloksella.

Avoimen luokan parhaasta tuloksesta vastasi kk Kääpiömäyräkoira Kapteenskan Merituuli, om/ohj

Sirkka Kettunen Iisalmesta, saavuttaen 44 pistettä ja AVO 1 tuloksen. Voittajaluokan Parhaat pisteet sai Kultainenoutaja FIN JVA Soppeen Eglantine om/ohj Pirkko Kauppinen Ylöjärveltä 41 pistettä ja VOI 1 tulos.

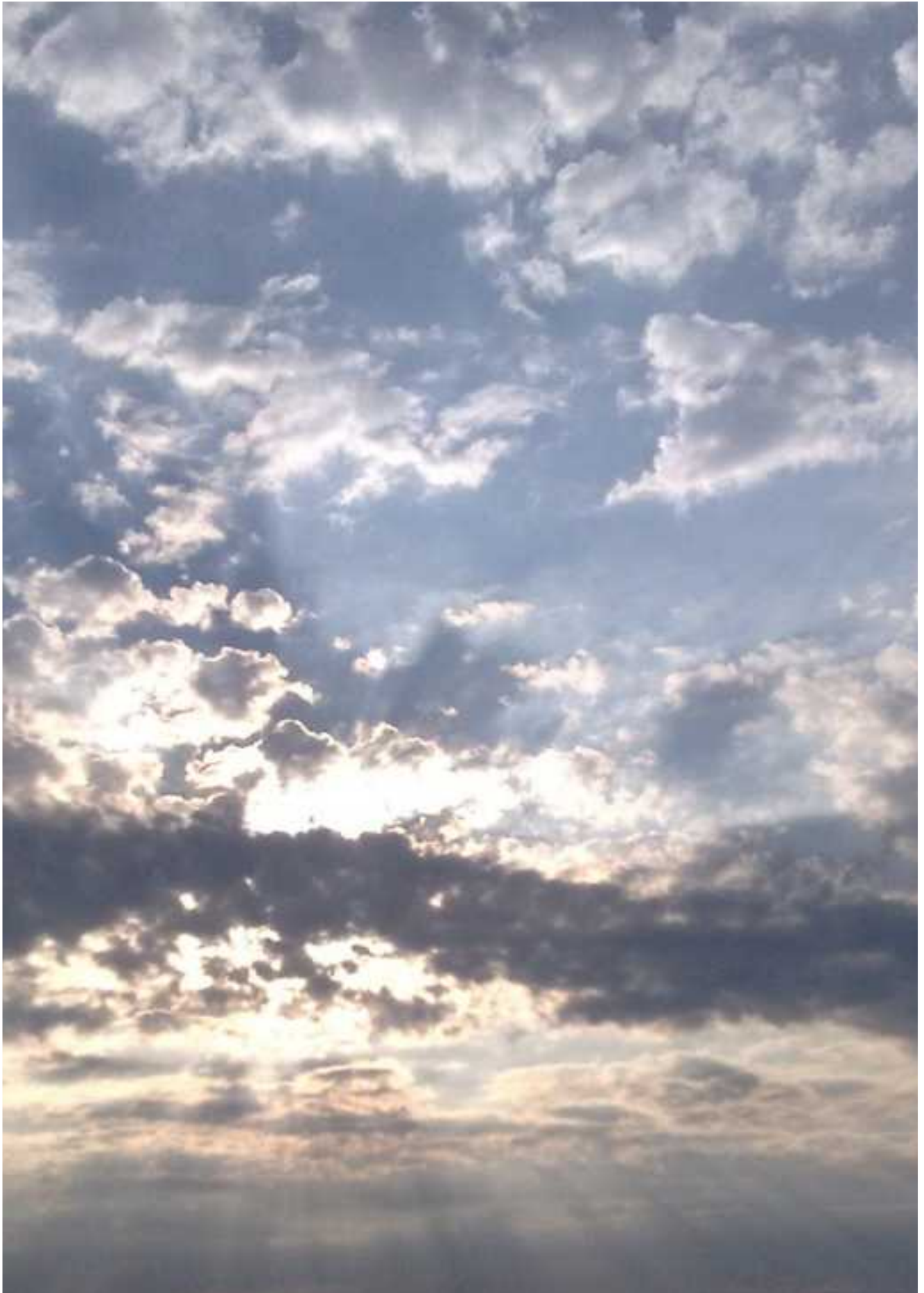
Hyvien kokemusten saattamana seuraava Mejä-koe järjestettiin seuraavana vuonna 4.5.2003. Koetoimikunta oli sama kuin edellisellä kerralla, mutta tällä kertaa ylituomarina oli Jouni Vestu Nakkilasta, arvostellen voittajaluokan koirat ja toisena tuomarina oli Katri Mäkitalo Porista, arvostellen avoimen luokan koirat.

Tällä kertaa avoimeen luokkaan osallistui viisi mäyräkoiraa, joista parhaat pisteet sai kk mäyräkoira Freckle-Face Zander om/ohj Jari-Pekka Koi-vula Ulvilasta, 33 pistettä ja AVO 2. Voittajaluokkaan osallistui 2 Labradorinnoutajaa, Kultainenoutaja sekä Sileäkarvainennoutaja. Ja parhaasta tuloksesta vastasi FIN JVA Marikarin Aadolf om/ohj Pertti Salmi, Vasaraisista, 45 pistettä ja VOI 1.

”Metsola maastoineen soveltuu erinomaisesti MEJÄ-kokeen pitopaikaksi. Maastot ovat koirille haastavat, jopa vaikeat, minkä molempien kokeiden tulostasotkin osoittivat (toki kokeet olivat kevään ensimmäisiä). Paikasta ja pienimuotoisen kokeen loistavasta ilmapiiristä johtuen sain seuraavana vuonna useita yhteydenottoja, joissa kysyttiin että järjestääkö PMS tänä vuonna MEJÄ-koetta... Toivottavasti siihen vielä tulevaisuudessa on mahdollisuuksia”

Nita ja vasa. Kuva: Marko Taimi

Poukko hirvenkaato kaverin nokan alta

Hannu Takala

Syksyllä v.2008 oli jahti edennyt jo toiseen viikonloppuun. Aamupäivän ensimmäinen veto oli tuotanut tyhjän Invatnan ja Nälkälammen sivussa. Oli varmasti sen syksyn tuulisin päivä. Jahtipäällikön tuumailujen ja muun porukan vitsien kertomisen ja kahvittelun jälkeen otettiin niin sanottu Kuuskoskenlahden veto. Passitus sähkölinjalle, jokirantaan. Muutamia takapassituksia ja A.P. Palmun koiralla hirvet liikkeelle. Siinä pääpiirteisesti hirventapposuunnitelma.

Liekö Tuurin Vaiko taidon ansiota, että lähdimme muita aikaisemmin passiin metsästysystävänä Altti Soimolan kanssa, joka itse asiassa oli pahin viholliseni tavatessamme ensimmäisiä kertoja aseensa kanssa. Tapahtuikohan se haulikolla kilpa-ampumisen merkeissä v.83 Noormarkun ampumaradalla. Liekö ikuisena kakkosena oleminen lisännyt kilpailutilannetta myös metsästykseseen. Saimme niin sanotut varmistuspaikat metsäautotien ja joen välistä. Siellä on yksi seuran hirville asettama nuolukivi.

Perille saavuttuamme pysähdyimme tien viereen. Hetken jaariteltuamme ja haukuttuamme muiden ampumataidot ja aseet, lähdimme ”itsevarmana” kohti passipaikkoja niin kuin monasti aikaisemminkin. Kiirettä tosin ei ollut. Sijaitsivathan ne muutaman kymmenen metrin päässä. Noustuamme muutamia metrejä mäen päälle, päätimme ladata aseet, koska tiesimme paikan hyväksi hirvipaikaksi. Tosin tuuli oli sitä luokkaa että tuskinpa latausäänet pitkälle olisivat kuuluneet. Jat-

koimme matkaa.

Tovin käveltyäni etummaisena aloin tutkailla ensimmäistä passipaikkaa. Katsoin loivaa rinnettä alaspäin nuolukiveä kohti. Toteamus: -Hirvi perkele! Kuiskaus taakseni Altille: -Hirvi! Aseet selästä hiiren hiljaa käteen. Kiikarin läpi tutkailu osoitti hirven olevan kohtuullinen sarvipää. Sitteen alkoi tapahtua. Olihan tilanteen nopeus ja melkein hirveen törmääminen jo aiheuttanut ylimääräistä sydämen pompottelua. Kuulin vasemmalta takaani kuiskauksen: -Varo korviasi. Sekunnin murto-osassa täräytin Sakon 9,3x66 menemään. Sen jälkeen hirvellä oli yksi suunta, alas. Se häipyi kuvaruudusta hetkessä. Nopea kuolema! Vaikka omaan voimakkaan saalistusvietin, niin pidän vastenmielisenä luontokappaleiden turhan kärsimyksen lisäämistä. Hankinhan noutavan lintukoiran kauan sitten varmistaakseen linnun löytymisen.

Palaus asiaan. Vierestäni kuului Altin närkästynyt kysymys: -Mitä sää sen ammuut? Sanoihan Altti juuri aiemmin: -Varo korviasi. Fiksu kaveri mutta jäi tällä kertaa toiseksi. Vauhdilla sisäkalut pois ja ilmoitus Pentille, että passissa ollaan. Monesti olen miettinyt mikä aiheutti sen, että ammuin hirven kaverin nokan edestä. Olen tullut siihen tulokseen, että viimeisen muistikuvan mukaan hirvi käänsi päätään. KARKAA!!! -käsky korvien välistä PUMM!!! Altti Sori! Vieläkin metsästykskavereita!

Kaataja, kaadettu ja Sakon 9.3x66. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Hirvikoiraksi kertalaakista

Pirjo Karvinen

Rambo tuli meille vähän vahingossa: lähdimme Antin serkun luokse 60-vuotisjuhliin. Siellä on myös innokas hirmemies ja koirankasvattaja. Sattu siellä olemaan juuri pentue luovutusiässä ja pentueen isän omistaja ei ollut hakenut valitsemaansa pentua ja rahapulakin vaivasi. Näin meille lähti mukaan norjan harmaan hirvikoiran urospentu – ei sitä ollut pahemmin suunniteltu, mutta mukaan se vain autoon lähti. Hirvikoirista ei ollut meidän perheessä aikaisempaa kokemusta – ajokoirista kylläkin.

Sitten alkoi koiran opetus ensin sisäsiistiksi ja oppihan tuo kaikennäköisiä temppujakin isännän ulkomaan komennuksen aikana: se mm. ”kuoli” käskystä. Vähän oli Antti näreissään, kun kotiutui – eihän metsästyskoiralle temppuja olisi saanut opettaa. Aika kului ja tuli koiran ensimmäinen jahtisyksy. Alle vuoden vanhana Rambo lähti sitten isännän kanssa hirmimetsälle. Eipä tuota paljoa aikaisemmin ollut ehditty metsässä kuljettaa, joten vähän arvelutti, mitenköhän se siellä toimii. Vähän arastellen Rambo etääntyi isännästään muutaman kymmenen metriä ja sitten taas takaisin varmistamaan, että isäntä on tallessa. Isännän istuessa kivenlohkareella eväitään syömässä koira pyöri 50 metrin säteellä ja törmäsi kuin sattumalta hirmilehmään tuplineen. Rambo älähti peloissaan keran pari, Antti sai tähtäimiinsä toisen vasoista ja kolmannella ”haukulla” saatiin koiralle ensimmäisellä metsästysmatkalla kaato ja siinä meillä oli sitten valmis hirvikoira kertalaakista. Tämä antoi koiralle hyvän itsetunnon ehkä jopa liiankin hyvän, sillä siitä kehittyi hyvä ja peloton metsästyskoira. Rambon hirmijahdissa käynnit loppuivat hirven potkuun – ei koira siinä kuollut, mutta takajalkaan osunut potku rampautti koiraa niin paljon, että parin kauden jälkeen koira sai jäädä ”eläkkeelle” jahtihommista. Ehtihän Rambo kymmenisen vuotta olla jahtiporukan

apuna ja kaatojakin sen avulla saatiin melkoinen määrä.

Peuraa Rambo kokeili vain kerran, mutta kun isäntä tuosta torui, jättipä se siitä alkaen peurat rauhaan. Se oli myös hyvin viisas ja tottelevainen koira, joka porukan aamukokoontumisessa kävi myös tarkastamassa kartalta, mihin mennään ja rajalle se sitten pysähtyi. No liekö paha vitikko siinä vähän ollut osasyynä, ettei matka mennyt sillä kertaa naapuriseuran alueelle. Rambolla oli myös taito palata samalle paikalle, mistä jahtiin oli lähdetty; hirmillä oli tapana kulkea Invathan päästä Ahlströmin puolella olevaan Mustalahteen, josta koira yleensä palasi jokirannasta takaisin lähtöpaikalle. Yhtenä vuonna kuitenkin vesi oli Noormarkun joesa matalalla ja hirvi ui osittain jäisen joen yli Revoniitun kohdalta ja jäljistä huomattiin Rambon menneen perässä. Tutkalla seurattiin koiran etenemistä ja yössä kuunneltiin jo aamupäivällä alkanutta haukkua. Lopulta väsynyt koira saatiin puolen yön aikaan haukulta pois Haapamäen radan varrelta Pomarkusta noin 5 km Kankaanpäähän päin.

Kaikkea hauskaa muisteltavaa koirasta on: keran miehet lähtivät kahden koiran kanssa opettelemaan hirvestystä. Mukana oli pentukoira ja jo kokenut Rambo. Toinen koirista oli ns. yleiskoira, jota voi käyttää useampaan tarkoitukseen metsällä mm. lintujahtiin. Niinpä siinä sitten kävi, että pentu alkoi haukkua oikeaoppisesti lintua puuhun. Rambo istahti vierelle ja päättään kallistellen ihmetteli, miksi toinen puuta haukkui, eihän se hirvi ollut. Siinä oli metsämiehillä pissit tulla housuun tapausta seuratessa.

Paljon on siitä koirasta muisteltavaa. Taitaa vain saada haaveilla samanlaisesta koirasta: Rambo oli Hirvikoira isolla H:lla.

Rambo eläkepäiviä viettämässä. Kuva: Antti Karvinen

Metsästäjän tyttöystävä, vaimo ja äiti

Pirjo Karvinen

Olipa se jännää aikaa silloin kahdeksantoistakesäisenä, kun ensimmäisiä kertoja pääsin käymään Metsolassa. Miljöö saunoineen oli mieleenpainuva ja ne saunan löylyt puhumattakaan kaikesta muusta kivasta – nuoria kun oltiin. Olihan se aika kenkkua, kun sitten poikakaveri katosi viikonlopuksi metsälle ja minä jäin oksalle soittelemaan.

Aika kului, mentiin naimisiin, saatiin pari lasta ja jahtiviikonloput sen kuin jatkuivat. Kävin Takalassa lasten kanssa palelemassa ja katsomassa kuinka hirviä opetettiin paloittelemaan. Jaakko-pojan syntymän aikoihin meillä oli pikkubussista tehty asuntoauto ja niinpä keitin sinä syksynä varpajaiskahvit metsästäjille Jaakon ollessa kuukauden, parin ikäinen. Taisi silloin päästä poikaa metsästyskärpänen puremaan.

Monet ovat ne viikonloput, jotka vietin Metsolassa, keittäen aamukahvit, vähän kohennellen paikkoja ja odottaen, että kuuluisi jotakin tai joku tulisi metsästä kertomaan, missä mennään. Ei ollut VHF-puhelimia, ei kännyköitä – laukauksia ja torven töräyksiä odoteltiin merkiksi, että jotakin on tapahtunut. Oli aina kiva, kun jahti sitten siltä päivältä loppui ja väsyneet metsämiehet kömpivät nukkumaan – usein sai odotella iltapimeään asti tietämättä, missä mennään.

Lasten ollessa pieniä, niin lauantaiaamuisin heräsin tekemään eväät ja keittämään kahvia;

usein oli Ilkka tai Sakke aamukahvipöydässä – kimpassa kun kulkivat – nuo metsämiehet.

Aika kului, niin kuin sillä on tapana, lapset kasvoivat ja sitten alkoi vonkaus mukaan. Hiukan se äitiä hirtti, kun poika seitsemän-, kahdeksanvuotiaana lähti aamuvarhain isänsä mukana ja viikonloppu toisensa jälkeen. Hyvin oli poika metsässä ollut, kun isänsä mukaan pääsi. Ja aika kului – poika 15-vuotias ja metsästäjäkortti taskussa. Nyt jännätettiin menisikö hirvi- koe läpi ja pääsisikö ensimmäiseen aseelliseen jahtiinsa, syyskuun lopulla kun tuo poika on syntynyt. Niin tarkoille meni, mutta vieläkin muista sen ilon ja riemun, kun asiat luonasivat.

Äiti sai tehdä aamuisin kahdet eväät ja odottaa kahta metsämiestä kotiin. Aika aikaansa kuta-kin; poikaa kutsui intti ja irtautuminen kotoa alkoi, mutta se metsästysvietti ei pojalta kadonnut. Edelleen itsekkin jo isänä lähtee poika syysviikonloppuisin hirviijahtiin isänsä rinnalla.

Mietiskelen, että mikähän se sinne metsään vetää ja vieläkö näen seuraavan sukupolven metsästäjiä. Tyttären poika on jo kovin kiinnostunut aseista ja kyselee kovin metsästyksestä. Aika näyttää...

Antti Karvisen kaato vuodelta 1986. Kuva: Pentti Vaalahti

Tuokiokuvia Paimenkiveltä

Sakari Mykrä

Rudanmaassa Lassilan tien varrella, Porin Metsästysseuran jahtimaiden keskellä on valtavan kokoinen kivenlohkare. Se on ollut siinä kai aina...

8200 vuotta sitten

Tuhansia vuosia oli pohjoista maankolkkaa peittänyt hyvinkin parikilometrinen mannerjää. Jään sulettua musertava paino hellitti, ja merenpohjan kohotessa maisemat muuttuivat nopeasti. Laakea kivennokka on alkanut pistää merestä vain kymmenkunta vuotta aiemmin, mutta nyt sen laki pysyy kuivana jo suuren osan ajasta. Hylkeidenkin alkaa olla hankalaa nousta kivelle lepäilemään. Eipä silti, matalaa profiilia niiden on muutenkin pidettävä. Ranta ei ole kaukana, ja alituisen sieltä nousee nykyisin savuja.

3700 vuotta sitten

Rantaviiva kaartuu etelästä loivasti kohti länttä, ja sen sisämutkassa aivan rannan tuntumassa on jyrkkärantainen saari, jonka laella seisoo valtava kivi. Peurannahkaiseen asuun pukeutunut laiha poika nojaa selkäänsä kiveen, ja antaa katseensa kiertää keväistä merijäätä. Lounaaseen aukeavaa aavaa täplittävät vain muutamat luodot, mutta lännessä leviää laajempi saaristo.

Kaukana lounaanpuolen horisontissa on avovettä, ja auringonkehrän alareuna on jo hitusen ehtinyt upota kullankarvaiseen mereen, ennen kuin poika äkkää jäällä kaksi liikkuvaa pistettä. Matka on pitkä, eikä outo osaisi kulkijoiden laa-

tua sanoa. Valo vähenee, mutta melko pian silmä erottaa tarpojien kannassa matalana liukuvan elottoman hahmon. Kuin jousen heittämänä poika irtoaa kiven kupeelta ja loikkii louhikossa kohti saaren mantereesta erottavaa salmea. Rannassa on jo päivän jäljiltä sulaa, ja hyyhmäinen vesi roiskuu jaloista korkealle, mutta poika ei edes huomaa kastuvansa.

Pienen perhekunnan asuinsijat ovat sisämaahan pistävän merenlahden koillisrannalla, ja kotvan juostuaan poika arvelee, että huuto voisi jo piankin kantaa kotiin: Halli!! Halli!! Talvesta selvittiin!!

Vuonna 1332

Tiedettiin, että Kokemäen kartanon läänissä, Ulvilan pitäjässä, jossain Toukarin takana koillisessa oli oravia. Jopa niin hyvin niitä oli, että sata vuotta aiemmin Turun tuomiokirkon Piispa Pentin luovuttaessa Toukarin tilan Jakob Anderssonille, oli piispa aivan tarkoituksella jättänyt tilan metsät kirkon haltuun.

Vilppu Tuomaanpoika oli oravanpyynnissä. Hän oli eilen lähtenyt Ulvilasta Liikistön kappelista jalan kohti koillista. Lunta oli vain vaaksan verran, eikä hiihto olisi vielä luonnistanutkaan. Vasta toista päivää hän tosiaan kulki, mutta oivalsi silti jo olevansa perillä, sillä astellessaan ylös louhikkoista mäensyrjää Vilppu kuuli jälleen uuden haukun alkavan. Rinteessä kasvoi taajaan sylintäyksiä mäntyjä ja siellä täällä todellisia jättiläispetäjiä, joiden ympäri syliksi olisi tar-

Sakari Mykrä maalaili tuokiokuvia paimenkiveltä. Kuva: Sakari Mykrä

vittu kahden miehen käsivarret. Puiden välistä mäen laella hahmottui taloa suurempi kivenjärkäle. Koira oli aivan sen takana ja paljon lähempänä, kuin miltä ensin oli kuulostanut.

Olipa nyt Vilpulla elo peräti juhlallista; tuskin sai edellistä oravaa kävellessä nyljettyä, kun jo helisi seuraava haukku lumisessa metsässä.

Vuonna 1783

Lassilan ja Paluksen kylien välisellä talvitiellä kulkee tammikuisen aamun hämyssä matala laidaton työreki. Matka käy Haukijärven viitalahdesta Mäntysuon poikki kohti kivikkoisen mäen kaakonpuoleista syrjää, josta kääntyy etelään Mustajärville. Lastia ei reessä ole, joten kulkijan asiaa voi vain arvailla.

Pienialainen, mutta harvinaisen raju metsäpalo on muuttanut maisemaa parikymmentä vuotta aiemmin. Palavan petäjikön tulinen pätsi särki jopa metsänpohjan kiviä, ja osansa on saanut myös korkealla mäen laella oleva siirtolohkare. Siitäkin on lohkeillut paloja, mutta peräti iso se on edelleen. Ohjaksia pitelevä rekikuski arvioi lohkareen korkeutta mielessään. Vielä näkyy kivi hyvin talvitielle, vaan montaa vuotta ei mene, kun rinteessä varttuva nuori metsä sen jo katseilta peittää.

Vuonna 2010

On lokakuun alku ja eletään hirvijahdin toista viikonloppua. Hyvässä kasvussa olevan mäntytaimikon ja vastahakatun aukon rajassa silmäilee

punaisiin sonnustautunut metsästäjä tutkan näytöltä hirvilehmän ja vasan kanssa työskentelevän koiransa edesottamuksia.

Syksyn jahti on alkuvaiheessaan, ja passimiehiä piisaa. Pitkä ketju on sijoitettu molemmille sähkölinjoille ja Prottikorven tielle. Tilanne oli ensin näyttänyt oikeinkin lupaavalta, mutta niin vain oli vanha ja kokenut hirvilehmä löytänyt aukon itäisen linjan ketjusta. Nyt näyttää kierroksesta karanneilla hirvillä olevan veto etelään. Radiopuhelimeen sanoo yksi passimiehistä kyllä etäältä nähneensä hirvet linjalla, mutta vasan ampumisesta ei epävarmassa paikassa ollut puhettakaan.

Paimenkiven pohjoispuolella haukku on hetken paikallaan – vieläköhän siihen uuden passituksen ehtisi... Kotvan kuluttua hirvien matka kuitenkin jatkuu yli Sammallahdentien ja Lassilan tien. Pidemmän korren vetivät, sanoo koiramies radioon, ovat tuolla vauhdilla jo kohta Rimumäen takana naapurin puolella.

Muutaman metrin päässä, hakkuulta säästyneen riukumännyn kuivalla alaoksalla hömötiainen kallistelee päätään ja hiukan kai ihmettelee ihmisen touhuja.

Maiseman vahti. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Ilta sorsajahdissa

Martti Vaalahti

Syksyinen lounaistuuli liikuttaa merta ja heiluttaa kaisloja. Korkealla taivaalla haukka tekee virheittämiä kaariaan. Jossain kaukana huutavat lokit kalastajan laskeessa verkkojaan. Aika kuluu, mutta minä en sitä muista.

Hengitän viileää ilmaa ja katson punaiseksi värjäytyvää taivaanrantaa. Selkäni takaa nousevat pilvet ja tunnen poskillani sateen. Pisarat rikkovat veden pinnan ja katoavat toisiaan seuraaviin vaahtopäihin.

Lopulta pilvet väistävät ja valo painuu maille. Auringon kultainen silta vaihtuu kuun kalpeaan hehkuun. Käännyin vielä kerran katsomaan hämärän peittämää merta, hiljaa kunnioittaen.

Ilta näkymä sorsajahdissa. Kuva: Martti Vaalahti

Valokuvat kertovat

*Metsola-päivää viettämässä perheen voimin.
Kuva: Pentti Vaalahti*

*Maanomistajia ja naapuriseurojen edustajia Metsolassa.
Kuva: Ari-Pekka Palmu*

Hirvimiesten yhteiskuva. Kuva: PMs:n arkisto

Tyytyväisiä metsästäjiä. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Tuolta se tuli. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Haukun päätös. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Linjasuon veto. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Pääätösaskareet. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Jahtitauolla. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Jaakon kaato. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Prottikorvessa. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Kauden viimeinen hirvi. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Lumikelillä Invatnassa. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Taukopaikalla. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Koppelo koiran näkökulmasta. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Hirvet ja ukkospilvi. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Metsolan pokaalikaappi. Kuva: Pentti Vaalahti

*Polttopuutalkoot Metsolassa 2009. Petri Huru, Jouko Rajala, Lassi Nieminen ja Jari Tenhunen.
Kuva: Pentti Vaalahti*

*Majavan työmaa.
Kuva: Pentti Vaalahti*

*Hirvisuulia rakentamassa: Olli Lehtinen, Ari Pietilä ja Pentti Vaalahti
Kuva: PMS:n arkisto*

*Rallivauhtia Kivirannantiellä vuonna 2009. Porin Metsästysseura avusti järjestelyissä
Kuva: Pentti Vaalahti*

*Ilta saapuu Herralahden pysäköintialueelle PMS:n pysäköinti- ja siivoustalkoiden jälkeen.
Kuva: Pentti Vaalahti*

Ruskametso. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Metso. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Sakari Myllymäki ja metsämiehen paras kaveri. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Ansaittu saalis. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Nipsu sorsanpyynnissä. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Nippe noutaa. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Porin Metsästysseuran jäseniä puolisoineen yhteisellä illallisella Porin Suomalaisella Klubilla vuonna 2000 seuran täyttäessä 110 vuotta. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Yhteistyötahojen päivälliset Metsolassa vuonna 2000. Puhevuorossa riistanhoidonneuvoja Reima Laaja. Kuva: Ari-Pekka Palmu

Mestariampuja Eetu Uusitalo Metsola-päivillä 1980-luvun alussa. Kuva: Pentti Vaalahti

Porin Metsästyseuran perustaja Viktor Edvard Tamelin (s. 1846, k. 1932) koiriensä Hurtigin ja Trissanin kanssa. Kuva: PMS:n arkisto

Metsolan sauna. Kuva: Pentti Vaalahti

Kaipausta luontoon

Pentti Vaalahti

*Kun olen poissa
vie tuuli tuhkani metsiin
aamunkosteille varvulle
oksille puiden
ja olen taas kotona*

Rounaskallion tuli. Kuva: Marko Taimi

Päätössanat

Pentti Vaalahti

Metsästys oli muinoin elinehto. Nykyisin se on erityisesti luonnon kokemista osana luontoa. Saa-liin osuutta ei voi kuitenkaan väheksyä. Koko perhe pääsee metsästyksestä nauttimaan viimeistään silloin, kun pöytään laitetaan hyvin valmistettu hirvi-, lintu- tai jänispaisti. Kaatopaistin tuoja on maanomistajalle odotettu vieras, samoin virkistävät peijaiset tutussa seurassa.

Metsästysseurojen toiminnalla on suuri merkitys yhdistävänä ja kokoavana tekijänä. Mittavat ovat ne talkootunnit mitkä metsästysseurat eri yhteyksissä vuosien saatossa tekevät.

Metsästys on yleisesti hyväksytty vapaa-ajan harrastus. Toisaalta moninaisen suojelun nimissä

esiintyy toistuvia perusteettomiakin pyrkimyksiä metsästysmahdollisuuksien kaventamiseen. Metsästys ei vaaranna luonnon monimuotoisuutta ja on kestävä käytön mukaista. Ihminen on osa luontoa, eikä pelkästään sen ulkopuolinen tarkkailija.

Porin Metsästysseura on elänyt sitkeästi monet vaikeatkin vuodet; Venäjän vallan aika, kieliriidat, seuran jäsenten väliset erimielisyydet ja sotien ajat. Seuran täyttäessä tänä vuonna 120 vuotta seuran asiat ovat kunnossa. Antoisia vuosia jatkossakin kaikille metsästyksen ystäville yhteisen harrastuksemme parissa.

Kuva: Pentti Vaalahti

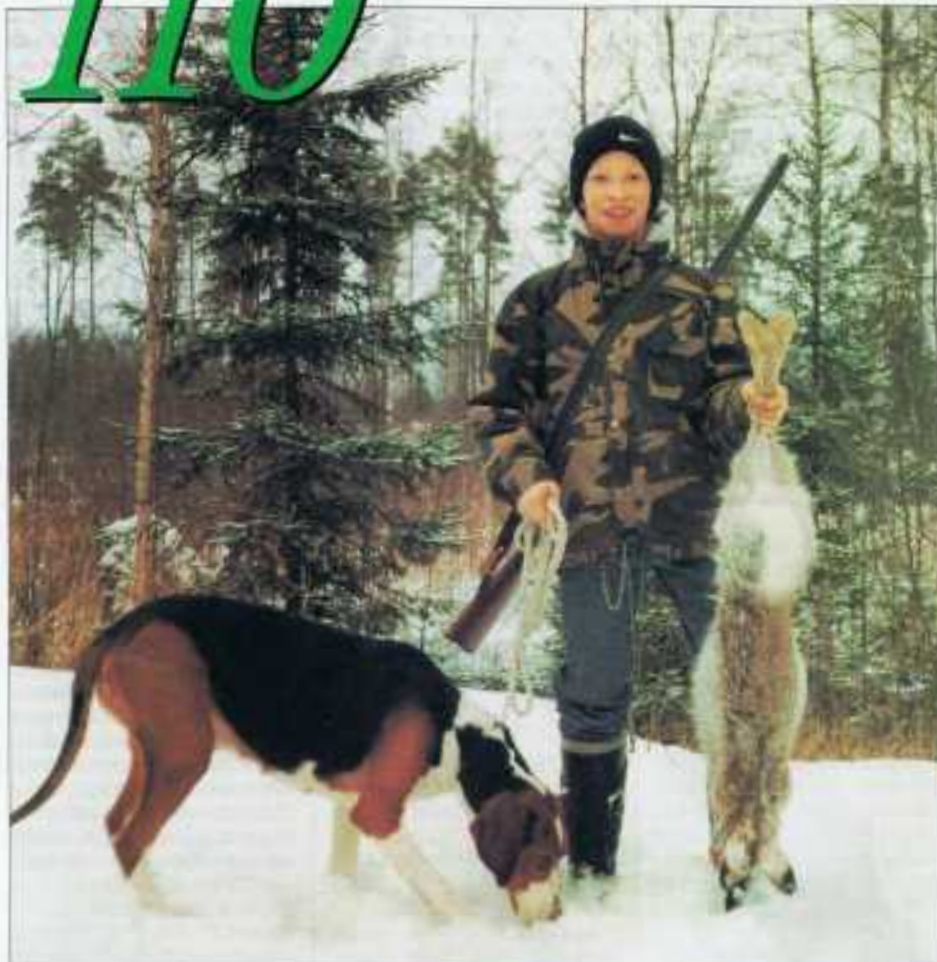

Porin Metsästysseuran jäsenmerkin suunnitteli vuonna 1937 Aarno Airio.

Suomen vanhimpiin metsästysseuroihin kuuluva Porin Metsästysseura r.y. täyttää tänä vuonna 110 vuotta. Seuran perustivat v. 1890 innokkaat porilaiset metsästäjät, jotka erkanivat kymmenen vuotta aikaisemmin perustelusta ruotsinkielisestä metsästysseurasta. Porin Metsästysseuran perustamiseen vaikutti metsästys-harrastuksen lisäksi voimakkaasti suomalaisuusaste.

PENTTI VAALAHTI

PORIN METSÄSTYSSEURA 110 VUOTTA

VILKKAIMMILLAAN seuran toiminta oli 1930-luvulla, jolloin jäsenmäärä oli yli 250 henkilöä ja seuralla metsästysmaja noin 12000 ha Porissa ja eri puolilla ympäristökunnissa. Seuran toiminta oli alkuaikoina jakautunut etupäässä ajokoiraharrastukseen ja ampumatoimintaan. Suuren jäsenmäärän ja harrastuksen erilaisen suuntautumisen johdosta pääasiassa ammuntaa harrastavat perustivat v. 1932 oman seuran. Myöhemmin osa metsästyksen harrastajista perusti vielä oman seuran, minkä jälkeen Porin Metsästysseuran jäsenmäärä on viime vuosikymmenet pysytellyt 50-60 henkilön tasolla. Seuran toiminta on nykyisin keskittynyt pääasiassa Noormarkun kunnan alueelle, minne seura rakensi ostanalleen tilalle metsästysmajan Metsolan.

Ratkaisevasti seuran syntyyn vaikutti porilainen kultaseppä V.E. Tammelin, jota voidaan pitää Porin Metsästys-

seuran perustajana. Hän kasvatti itse ilmeisesti yli 600 ajokoiraa ja vaikutti siten merkittävästi nykyisen suomenajokoiran kehitykseen.

Seuran johtohenkilöt vaihtuivat alkuaikoina ripeään tahtiin. Yleinen toiminta-aika puheenjohtajana, varapuheenjohtajana, sihteerinä tai rahastonhoitajana oli 1-3 vuotta. Pääsimppään puheenjohtajana on toiminut seuran voimahahmo kauppaneuvos Antti Airio 30 vuotta 1916-1947. Pitkän työpäivän ovat tehneet myös nykyiset kunniajäsenet Kalle Kyhä puheenjohtajana 1979-1998 ja Sakari Myllymäki varapuheenjohtajana 1979-1992.

Metsola

Seuran toiminnan keskipisteenä on Noormarkun Harjakankasilla sijaitseva metsästysmaja Metsola. Rakennuksen suunnitteli maisteri Aarno Airio. Maja valmistui vuonna 1936. Airio on suunnitellut

myös seuran jäsenmerkin ja kunniakirjan 1937.

Metsola sijaitsee Löyttyjärven rannalla seuran omistamalla tilalla. Kiinteistön saunarakennus valmistui v. 1945. Suurrahjoituksen saunas varten teki johtaja Viljo Kause jo vuonna 1941, mutta rakentaminen viivästyi sodan takia. Kiinteistön vanhin rakennus on savusauna, joka on ilmeisesti alkuaan rakennettu 1800-luvun puolella. Nykyajan talkoohengestä on hyvä osoitus seuran uusin rakennus hirvisuuli, mikä valmistui kolme vuotta sitten. Talkoiden ja lahjoitusten ansiosta toiveet täyttyneet rakennus maksoi seuralle vain muutamia tuhansia markkoja.

Metsola on vuosien varrella ollut monien tilaisuuksien pitopaikkana. Vuosittain yhteisiin tilaisuuksiin kokoonnutaan erityisesti hirvieläinmetsästyksen ja metsästyskauden päättäjäisten merkeissä. Joka toinen vuosi Metsolassa on järjestetty maanomistajien juhlat kesä-

Moni nuori metsästäjä on aloittanut jahtitapaileensa 110 vuoden kuluessa Porin Metsästysseuran jahtimalla. Tässä Erik Westergård ensimmäisen rusakkosaallinsa kanssa.

kuun alussa. Metsola on toiminut myös monien ajokokeiden, palkintotuomarikursien ja riistapalkkipallujen keskuksena, viimeisin suuri tapahtuma oli Porin vuoden 2000 koiranäytelyn illallinen.

Perinteitä

Seuran nykyiset säännöt ovat vuodelta 1923. Ne ovat osoittautuneet käyttökelpoisiksi nykyaikanaakin. Metsolan ikivanha ohjesääntöä ym. noudatetaan edelleenkin soveltuvin osin. Seuralla on oma lippu, minkä seuran asettama toimikunta suunnitteli 1940. Seuran aikaisempi lippu tuhoutui veturinkuljettaja Törmän asunnon tulipalossa 1917.

Porin Metsästysseuran johtokunta v. 2000. Edessä vasemmalta: varapuheenjohtaja Olli Lehtinen, puheenjohtaja Pentti Vaalahti, sihteeri Ari-Pekka Palmu. Takana vasemmalta: rahastonhoitaja Hannu Takala, Ari Pietilä, Pentti Saikkonen ja Jouko Rajala.

Seuran 110 vuotistaipaletta juhlitettiin jäsenten ja puolisoiden yhteisellä illallisella viime vuosikokouksen jälkeen Ponn-Suomalaisella Klubilla. Lähimpien yhteistyötahojen päivälliset järjestettiin Metsolassa kesäkuun alussa. Suomen Metsästäjäliiton hopeisen ansiomerkin saivat filaisuudessa Sakari Myllymäki, Olli Lehtinen ja Ari Pietilä. Riistanhoidon hopeinen harrastusmerkki luovutettiin Jouko Rajalalle. Samana iltana vietettiin Metsolassa maanomistajien juhlaa.

Koiranäyttelyn järjestämiseen seura on osallistunut joka kolmas vuosi. Tämä antaa myös huomattavan lisän seuran varojen hankintaan. Vuoden 2000 kaikkien rotujen koiranäyttelyn järjestelyistä vastasi Porin Metsästysseuran osalta ansiokkaasti Kari Kujanpää. Seurassa on myös useita innokkaita ajokoiramiehiä ja Metsola on aina tarpeen mukaan käytettävissä ajokoiraiden keskuspaikkana.

Metsästys ja riistanhoito

Metsästäystä on seuran vuokraamalla alueella voitu jo pitkään harjoittaa hyvissä olosuhteissa. Yhteistyö on sujunut

hyvin ja naapuriseurojen kanssa on sovittu metsästysalueiden ja metsästysjärjestelyistä. Hirvieläinten pyyntiluvat on haettu yhteisupana rhy:n alueella, kuten myös majavien pyyntilupa tänä vuonna. Seuran käytössä oleva metsästysalue on hirvien suosimaa sekä talvehtimisalueena että kesä-arkaisena oleskelualueena. Peurojen osalta on havaittavissa siirtymistä sisämaahan

päin talvikuukausina. Hirviä varten alueella on nuolukiviä 6-8 kohteessa ja ne ovat tehokkaassa käytössä. Peurojen ruokintaa hoitavat eri pisteistä vastaavat jahtiryhmät.

Alekirjoittaneella on ollut mahdollisuus perehtyä hirvijahtiin seuran metsästyksenjohtajana jo 25 vuoden ajan. Jahtiporukan vahvuus on tuona aikana vaihdellut muutamasta miehestä 25:een. Mieleenpai-

Seuran jäsenillä on aina ollut hyviä metsästyskoiria. Kuvassa seuran sihteeri pystykorvineen.

nuvinta jahdeissa on varmasti ollut hyvä henki porukan kesken ja hirvikoinen parhaat suoritukset.

Kettukanta on alueella läsnä runsas, ja sen pyyntiä on jatkossa pyrittävä tehostamaan metsäkanalintukannan parantamiseksi. Alueella on vanha euroopanmajavakanta, pyyntilupa on ollut vuosittain 2-3 kpl. Jäniskanta on viime vuosina ollut hyvä, joten ajokoiraharrastuksenkin suhteen näyttää lupaavalta. Suurpetohavainnot on viime vuosina ollut jonkin veran, mutta tilanne on pysynyt kuitenkin kohtuuden rajoissa.

Seuratoiminnan jatkuvuus

Seuratoiminnassa vaihtelevat yleensä nousu ja lasku kaudet monista eri tekijöistä johtuen. Toiminnan valmistaminen pitkällä tähtäimellä on joskus kovaakin puurtamista. Porin Metsästysseuran toiminta ja talous suunnitellaan nykyisiin yksityiskohtaisemmin viiden vuoden lähtäimellä. Jäsenille lähetetään vuosittain tiedote keuhällä koko vuoden toiminnasta. Johtokunnan kokouksiin osallistuvat myös eri jaostojen vetäjät ja asioista voidaan tällöin parhaiten sopia yhteisesti. Vastuun jakautuminen usean toteuttajan kesken ja tiedon jakaminen auttaa löytämään toiminnalle myös jatkajia.

Hyvät suhteet maanomistajiin ja muihin yhteistyötahoihin antavat perustan seuratoiminnan jatkumiselle. Eri metsästysmuotojen ja toimintojen harrastus vaihtelee eri aikoina riistankantojen ja jäsenistön tarpeiden mukaan. Oleellista on säilyttää tasapuolinen mahdollisuus eri toimintoihin ja metsästysmuotoihin myös uusille nuorille metsästäjille. Myönteiset kokemukset metsästyseuratoiminnasta auttavat osaltaan säilyttämään myönteisenä myös yleisen suhtautumisen metsästysharrastukseen.

Historiikit

Porin Metsästysseuran värikäistä vaiheista on vuosikymmenten saatossa laadittu kaikkiaan viisi historiikkia. Viimeisin eli 100-vuotishistorikki vuodelta 1990 sisältää myös kaikki aikaisemmat historiikit. Kirjaa on vielä rajoitetusti saatavana, ja sitä voi tilata seuran arkistohoitajalta puh. 02-6355126.

Metsästäjiä kysellään joskus, mikä metsästyksessä oikein viehättää. "Se on se koko oleminen siellä", pohti E. Uusitalo aikoinaan. Voiko sen lyhyesti paremmin sanoa. ■

